

EXERCICIE 2003

POTÍŽE PŘI MODLITBĚ

FALEŠNÉ PŘEDSTAVY

FALEŠNÉ PŘEDSTAVY O BOHU

Úvod: naše falešné představy o Bohu, Jeho projevech vůči nám, představy o modlitbě, o prožitku štěstí, spokojenosti, naše představy o tom, co máme prožívat při modlitbě, o smyslu utrpení... to vše nesmírně ovlivňuje kvalitu našeho duchovního života.

Farizeové: právě na nich vidíme, jak jejich falešné představy o Mesiáši jim zatemnily duchovní zrak. Měli své představy o tom, co má Mesiáš říkat, jak by se měl chovat, působit... Jejich dojmy je ovlivnily natolik, že když Mesiáš přišel do vlastního, oni ho nepoznali a nepřijali.

Učedníci Ježíše měli také své představy o Mesiáši. Chodili s ním po tři roky, jedli a pili s ním u jednoho stolu, slyšeli jeho kázání, viděli zázraky... a přesto si ponechali své úvahy o tom, co je vedle Mesiáše čeká a co je nepotká. Ježíš svým učedníkům dával jasně najevo, že bude mnoho trpět, že bude zabit a třetího dne bude vzkříšen. „*Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: To se ti nesmí stát!*“ Na základě svých představ poučoval i Boha. (Mt 16:21-23). Nebo Petrovy představy o sobě na jiném místě: Ježíš učedníkům oznámil, že všichni od něho v čas utrpení odpadnou, ale Petr řekl: „*Jestliže všichni od tebe odpadnou . já nikdy neodpadnu!*“.

A jak tomu bylo s náboženskými ideály po ukřižování Krista na kříži vidíme v příběhu dvou mužů, kteří prchají z Jeruzaléma do Emauz. Přesto že byli poučeni o tom, co je čeká, ukřižování rozdrtilo jejich představy o Bohu i člověku. Sám Kristus je dává do pořádku (Lk 24:13-31).

Ráno první den po svém zmrtvýchvstání se Ježíš zjevil Máří Magdaláně. Ona šla a oznámila učedníkům, co měli dávno předpovězeno – ale neuvěřili jí. Potom za nimi přišli ti dva učedníci z Emauz a potvrdili výpověď Máří, Kristus skutečně vstal z mrtvých – ani jim nevěřili. Nakonec se učedníkům zjevil sám Kristus a káral je pro JEJICH NEVĚRU A TVRDOST SRDCE, že nevěřili svědkům vzkříšení. (Mk 16:9-15).

Naše představy: A jsme opět u lidských představ. Mohou nás zavést až na scestí, odvádí nás od zjevené pravdy, blokují nás ve vztahu s Bohem, komplikují nám modlitbu, přinášejí do vztahů s lidmi předsudky... staví zeď mezi Boha a nás, a mezi nás a ostatní lidi. Jsou zdrojem zmatků, omylů a nedorozumění.

Také máme své představy o Bohu, Jeho pomoci, vedení... Máme své představy o modlitbě – co v ní máme a nemáme prožívat, máme svá mínění o prožitku štěstí, svá ponětí o tom, jak má duchovní život vypadat... A pokud Boží projevy a naše představy nejdou dohromady – prožíváme nespokojenost, rozladění, smutek a náboženská horlivost se střídá s úpadkem, odporem k duchovním věcem

Nechat se pokárat od Krista za nevěru a tvrdost srdce, může být první krok ke změně smýšlení...

FALEŠNÉ PŘEDSTAVY O MODLITBĚ

Boj s pokušením

Náš problém není v tom, že se nechceme modlit, ale v tom, že NEVÍME, JAK SPRÁVNÁ MODLITBA VYPADÁ a co do ní vlastně patří. Překážka tedy spočívá ve špatném poznání.

Někdy se chceme modlit a ono to „nejde;“ místo modlení bojujeme s různými pokušenými a máme dojem, že to je ztráta času... Máme pocit, že jsme se nemohli modlit tak, jak jsme si představovali, že jsme místo modlitby „jen museli bojovat s pokušením“ a jsme z toho mnohdy rozladěni nebo otráveni. Nedejme se mýlit! **Boj s pokušením nebyl promarněný čas, do modlitby patří i boj s pokušením!**

Někdo si myslí, že modlitba je kvalitní jen tehdy, když zmizí jakékoli pokušení; že se dobře modlím jen tehdy, když je klid. To je omyl. Čím víc se člověk modlí, tím více někdy narůstá pokušení, **PROTOŽE SATAN ZUŘÍ**. Když se modlíme za naši spásu, za obrácení hříšníků, které má na lopatě, za umírající, duše v očistci... musíme počítat s tím, že se to satanovi líbit nebude. Bojuje proti nám stále, ale obzvlášť zuří, když modlitbou získáváme účast na Božím životě.

Pohledme na svatého poustevníka Antonína, jaký to byl modlitebník, a jaké sváděl boje s pokušenými. Takové, o jakých se nám nezdálo ani ve špatném snu. Nebo **pohledme na Krista před Jeho veřejným působením. Byl od satana pokoušen na poušti, a cožpak byl hříšník? Když přicházejí pokušení, nemusí to nutně znamenat, že jsme si je zavinily sami.**

Pro nás je důležité, že v modlitbě rosteme často proto, že pokušení vzrůstají a jsou silnější – a proto se modlím horlivěji. Nechci padnout, a moc dobře vím, že když mně Bůh nepomůže, jistě selžu. Zraji tedy jak při modlitbě – tak i v tom boji s pokušením.

Některá pokušení pocházejí z našeho sklonu ke hříchu a jiná přímo od satana, ale jde o to, abychom se je naučili rozlišovat a neházeli je do jednoho pytle a potom si za všechno dávali vinu. To bychom si sami zavinili těžké stavy smutku.

V modlitbě „**Anděle Boží, strážce můj,**“ prosíme nejen o ochranu a pomoc, ale vyjadřujeme v ní přesné pořadí pokušení, která na nás doléhají. „Tělo, svět, ďábla přemáhám“.

- zápas s narušenou lidskou přirozeností, která má sklon ke hříchu
- zápas se světským stylem života
- zápas s ďáblem pokušelem, otcem lži, který nás chce ztrhnout do záhuby

Mějme tedy na paměti, že tento velký zápas s pokušením do modlitby patří a že se mu nevyhneme. Na tomto válečném poli se odehrává nekompromisní boj mezi dobrem a zlem, a to přímo v našem srdci

Nemysleme si, že když se budeme více modlit, že pokušení už nikdy nebudou. Pokoušení byli světci, pokoušen byl i samotný Kristus. S pokušením je to právě naopak, budeme-li se více modlit, zlo bude také více zuřit a útočit na nás. Ale nesmíme to vidět zase negativně, přestanu se modlit jen kvůli tomu, abych měl klid? Vždyť modlitbou docházím odpuštění hříchů, posvěcení, klidu... zachraňuji sebe i druhé.

NEÚTĚCHA V DUCHOVNÍM ŽIVOTĚ A JEJÍ ROZLIŠENÍ:

Neútěcha vycházející z porušené přirozenosti – psychická labilita, různé druhy duševních i fyzických nemocí, nervové potíže, genetické dědictví...

Neútěcha jako následek hříchu – např. stav duše po nevěře, interrupci, opilství, masturbaci, zaviněné hádce, krádeži, lžích, pomluvách, nactiutrhaní. Hřích je pozvánkou pro demony, zážitek pekla v našem srdci, otevřená brána našeho srdce pro zlo. Tento stav jsem si způsobil svojí vinou. Trpím právem, vyprahlost jsem si zavinil sám.

Neútěcha na očistné cestě od hříchů – Bůh mne očisťuje od hříchů, co je ve mně hříšného, musí pryč. Bůh mi odejme citové útěchy, abych nestavěl na dojmec, ale na víře a naději. Abych si uvědomil závažnost hříchu, abych začal toužit po dobru a sám dokázal rozlišovat duchy. Bůh také zjemňuje mé svědomí.

Neútěcha jako výchovná cesta – tato etapa mi má přinést nové poznání o sobě, poučení z minulých chyb, osvícení a také milosrdné chování k druhým. Protože když já sám jsem padl a zakusil následky hříchu – a bylo mi pomoheno, odpuštěno, byl jsem zdvihnut ze země, tím snáze si uvědomím, že i druzí potřebují pomoc. Že tím pomáhajícím můžu být dokonce já sám.

Neútěcha jako sjednocení s Kristovým utrpením – člověk je už očištěn od hříchů a jejich následků. Netrpí svou vinou ani pro přetvoření tvrdého, nesoucitého srdce – trpí jako smírná oběť za druhé. Trpí za hříšníky, přináší oběť pro jejich spásu. Utrpením se připodobňuje Kristu. Kristus nezhřešil – a přesto trpěl! Jako Vykupitel lidského pokolení, jako zcela dobrovolná a smírná oběť, jako pravý Beránek. Kristus zve dokonalou, omilostněnou duši k následování. Duše na tuto cestu vychází dobrovolně, v síle milosti, plná lásky k Bohu a bližnímu. Vzpomeňme na některé světce: sv. Jan od Kříže, Terezie z Avilly, stigmatizovaní František a Otec Pio.

Tyto cesty se vzájemně prolínají. Nelze přesně říci: letos jsem na druhé, příští rok na třetí. Z Boží milosti může člověk některou cestu i přeskočit, ale bývá tomu zcela vyjimečně.

O utrpení: Utrpení se nám nikdy nevyhne. Jsme v slzavém údolí a bude tomu tak až do naší smrti. Z utrpení ale můžeme udělat něco, co má hodnotu, co přinese smysl a požehnání. Ve Starém zákoně byla taková představa o utrpení, že každé utrpení musí být následkem hříchu. Učedníci, když viděli slepého chlapce, ptali se Ježíše: „Kdo zhřešil? On nebo jeho rodiče?“ A on jim odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče. Ale aby se na něm ukázala Boží sláva (při uzdravení).“ Od dob Krista je jiný pohled na utrpení – i spravedlivý může trpět. Kristus neměl hříchu – a přesto trpěl. Následovníci Krista nemusí být hříšní a mohou také trpět.

Utrpení vždy prověří kvalitu našeho srdce, našich vztahů. Vyjde najevo jak smýšlím, jak jsem pevný, jaký je stav mého nitra. Utrpení není Božím darem, to by ho musel způsobil – ale je Božím dopuštěním. Milost Boží je POSVĚCENÍ UTRPENÍ. Ježíš Kristus do utrpení vstoupil, posvětil ho, dal mu smysl. Udělal z té negace hodnotu, dává oběti odměnu, která má odezvu i na věčnosti, dal jí spásonosný charakter. Bez Boha je utrpení pouhou negací, hrůzou, neštěstím bez vyššího smyslu... Bůh utrpení posvětil obětí Ježíše Krista na kříži, dokonce i utrpení lotra na kříži dostalo ve spojení s obětí Krista smysl a přineslo lotrovi odpuštění hříchu a věčný život. *„Amen, amen, pravím ti: ještě dnes budeš se mnou v království nebeském!“*

Když to stručně shrneme: **utrpení nás nikdy nemine**. Je velký rozdíl mezi tím, když před utrpením budeme marně prchat – nebo ho proměníme v hodnotu. Buď budeme jen bezmocně nadávat, utíkat před utrpením do marných zábav, falešných útěch, které nám mohou způsobit různé závislosti – a z utrpení nebudeme mít žádný duchovní prospěch a růst – nebo ho POSVĚTÍME skrze oběť Krista a tak z něho učiníme nástroj očisty, duchovního růstu a spásy pro sebe i pro druhé.

NEÚTĚCHA VYCHÁZEJÍCÍ Z NARUŠENÉ PŘIROZENOSTI

Lidé v ráji nemuseli trpět, nepodléhali nemocem, netrpěli žádostivostí – sklonem ke hříchu a nemuseli zemřít. Utrpení, bolest, nemoci, smrt - to jsou následky hříchu, pádu lidstva. Hříchem jsme ztrzeni do propasti bídy. Bůh nenese vinu za náš pád ani za jeho následky.

CO JE HRŮCH, MRAVNÍ VINA: vyřešit ve svátosti smíření
NUTNO ROZLIŠIT -
CO VYCHÁZÍ Z PŘIROZENOSTI: co je nezaviněnou poruchou

Vycházející z přirozenosti: např. deprese, dysforie – šedivost, různé stupně schizofrenie, paranoia, fobie, desítky druhů mánií, neurózy... to všechno jsou malé nebo větší poruchy osobnosti. Narušenost nemusí nutně dělat problémy, hříchy, vést k mravní vině. Ale často se tyto poruchy řeší nesprávně. Člověk něčím trpí a hledá úlevu na nasprávném místě a vznikají závislosti na alkoholu, drogách, nezřízeném sexu, jídle... A stav trpícího člověka se ještě zhoršuje, přidávají se další problémy – tělesné, duševní, vztahové...A člověk v tom vězí a neví jak dál.

Porucha osobnosti: jde o narušení, o vybočení z normálu. Tato porucha je DANOST, podobně jako je nám dané, že je někdo cholerik, jiný sangvinik, melancholik nebo flegmatik. Člověk se s tím už narodí, tak jako se narodí s určitou barvou očí.

Tento stav jsem si nedal, nezvolil jsem si ho – ale je na mně, co s ním udělám. Jestli se ze mne stane zamindrákovaný člověk, nebo moje porucha bude cestou k nějaké závislosti, nebo slabost přetvořím v požehnání, posvěcení toho, za co prostě nemohu.

NEMOC: to je něco co má začátek a konec. Zlomená noha, zánět, zápal plic...

PORUCHA: jako když má někdo slabý žaludek. Nemůže jíst všechno. Ten jeho stav je stálý. Jsou jídla, která může jíst bez obav, a jsou jídla, která mu způsobí velké potíže.

Mluvíme o těch nižších stupních poruch, které nejsou na hospitalizaci v léčebně a kterými trpí mnoho lidí. Bohužel mnozí nevědí co se s nimi děje. My se zamyslíme nad vnitřní vyprahlostí, která nevzniká po hříchu, ale vychází z poruchy osobnosti, nějaké psychické lability. Málo lidí je na hranici normálu, většinou někam vybočujeme.

Mnozí věřící vnitřně trpí - a myslí, že vyprahlost musí být nutně Božím trestem za jejich špatné činy, že za každou neútěchu si mohou sami, že je to jejich vina. Kdyby se lépe modlili, více obětovali – byli by Bohu milí a On by je potěšil. A tak prožívají tíseň, neumí ji správně zařadit a jsou ze svého náboženství v podstatě nešťastní. Svědomí bych neměl zkoumat jen na základě pocitů a toho, jak se zrovna cítím, jak mi psychicky je – SVĚDOMÍ MÁME ZKOUMAT NA ZÁKLADĚ SVÝCH SKUTKŮ.

Např. deprese. Ta deprese není tou poruchou, narušeností – deprese může být jen projevem, následkem porušené osobnosti. Jako když má někdo nemocnou nohu – příliš ji zatíží a dostane do nohy zánět. NARUŠENÁ OSOBNOST + ZÁTĚŽ, ÚNAVA = PROJEVÍ SE TO NAVENAK (např. tou depresí).

Narušenost není mravně zhodnotitelná. Já za ni prostě nemohu. NEDÁVAT SI MRAVNÍ VINU ZA SVOU PORUCHU, navyčítat si to. To, že jsem po probuzení smutná, utrápená bez důvodu... jestli to vychází z porušené osobnosti, tak nejde o žádnou vinu, o žádný hřích! Nepropadat zoufalství, sebeagresi, závisti druhým, že se jim daří lépe, nenávisť vůči sobě. Bůh mne má rád stále stejně – i se všemi mými duševními stavy.

Několik praktických rad, jak zacházet se svou poruchou osobnosti:

PORUCHA: není třeba stále zkoumat to, co těžko změním. Jestli už vím, oč kráčí – tak přestat s věčnými otázkami: „PROČ? Kdy a kde to vzniklo? Po kom jsem to zdědil?“ Raději se zaměřit na jiné téma: „CO S TÍM? Co mohu udělat? Jak to mohu proměnit, obětovat?“ Protože analyzovat, zkoumat se, bychom mohli do konce života.

- NEMOHU ZA TO, ŽE TO MÁM – ALE MOHU ZA TO, CO S TÍM UDEĚLÁM: jestli z toho udělám svůj mindrák, nebo cestu k závislosti, nebo svou bolest proměním v požehnání
- JSEM PLNĚ ZODPOVĚDNÝ ZA SVOU OSOBU, ZA TO, CO DĚLÁM
- POČÍTAT S TÍM, ŽE KULHÁM, A PODLE TOHO NAPLÁNOVAT CESTU: jako když má někdo slabý žaludek a nemůže jíst všechno, já také nemohu dělat vše co bych chtěl, nesmím se přetáhnout, nebo to odnesu já nebo někdo jiný
- STÁLÉ NEBEZPEČÍ: CHTÍT SI OD VYPRAHLOSTI ODPOMOCI ZAKÁZANÝM OVOCEM: větší množství alkoholu, neúměrná zábava, sex, drogy...
- TUTO NEÚTĚCHU NELZE OZNAČIT Z MORÁLNÍHO HLEDISKA: ani jako + ani jako –
- NENÍ TO OD PÁNA – (ten poruchu pouze dopustil a je ochoten situaci proměnit)
- NENÍ TO ANI OD SATANA – (ten se zase bude snažit situace zmocnit)
- NENESU MRAVNÍ VINU: smutek, deprese...je biologického původu, je to porucha
- MŮŽE TO BÝT DRUH KŘÍŽE: nemusím vyhledávat jiné, můj může plně dostačovat
- MOHU DĚLAT DOBRO, OBĚTOVAT SE PRO DRUHÉ: nehledě na to, jak se cítím a mohu z toho mít radost
- ŽÍT Z VÍRY A ZE SVĚDOMÍ: nikoliv ze svých pocitů, nálad, psychických křivek
- ODNAUČIT SE, ABY MÉ NÁLADY ODNÁŠELI DRUZÍ: nevybíjet se na okolí!!!
- BŮH MNE MÁ NEUSTÁLE STEJNĚ RÁD: neničím se výčitkami, odpouštím si, unesu své stavy, nedávám vinu ani Bohu, ani sobě, ani druhým

NEÚTĚCHA ZPŮSOBENÁ NÁSLEDKEM VINY

PRINCIP MODLÁŘSTVÍ V SRDCI KŘEŠŤANA

„**Všechno, co neděláme pro Boha je modlářství.**“ (Raniero Cantalamesa OFM Cap)
= Co konáme odděleně od Boha je modlářství.

A tady to začíná. Rozdělené srdce. Jsou věci, vztahy, oblasti... které Bohu patří a které Bohu nepatří. Kam Boha nehodláme pustit, diskutovat s Ním o tom – ať vědomě nebo podvědomě. Zde začíná naše kulhání na obě strany: na stranu Boha, na stranu hříchu. Jednou pro Boha, podruhé pro sebe (nebo pro satana).

Co nepatří Bohu – komu to tedy patří? Pomůžeme si tím, když Bohu něco neodevzdáme, když před Ním něco „zatajíme“ v komnatách svého srdce? Před Bohem stejně utajit nic nejde, On je Vševědoucí. Ale je rozdíl s Bohem situaci řešit, nebo Boha ignorovat.

Pokud je někomu nevolno z toho, že Bůh je všude s ním, že všechno vidí, měl by vědět, odkud tento strach pramení – z vědomí viny, z vědomí spáchaného hříchu a strachu z trestu. Jedinou cestou k pokoji je: **HŘÍCH SI PŘIZNAT, BOHU VYZNAT** a tak dosahovat pokoje.

Princip modlářství v srdci křesťana

Někdo se může ocitnout v takovém stavu, že se jeho hříchy stále opakují. Sice jich pokaždé lituje – a přesto se stále vracejí stejná pokušení, tytéž pády. Člověk se vyznává, potom opět padne, pak se zase vyzná... Je to stále dokola. Mohl by si svá provinění psát dopředu do plánovacího kalendáře, tak jsou častá a pravidelná. Já těmto pravidelným pádům říkám „kalendářní hříchy“. Nic se neděje bez příčiny, vše má svůj kořen, i naše pravidelné neúspěchy. V nitru jde o tuto zákonitost, tento postupný cyklus:

SRDCEM OPOUŠTÍME BOHA – A PŘILNEME K MODLE

PŘESTÁVÁME SE VROUCNĚ MODLIT – nepřestaneme se modlit úplně, ale přestaneme se modlit VROUCNĚ, upřímně, opravdově.

ZAČNEME KULHAT – jedna noha jde za Bohem, druhá chce vykročit za hříchem. Dochází k napětí. A člověk v něm dlouho nevydrží, pro něco se rozhodne...

PADNEME DO HŘÍCHU – a máme co jsme sami chtěli...

JE NÁM ŠPATNĚ...- následky hříchu. Zaviněná neútěcha. Zážitek pekla v srdci.

ZAČNEME LITOVAT - **nedokonale:** kvůli sobě, protože nechceme, aby nám bylo zle
A tak žadoníme, slibujeme: „Já už budu hodnej, já už nebudu zlobit, opravdu...“ Litujeme, protože nám teče do bot.

- **dokonale:** kvůli Bohu a také kvůli druhým. Urazili jsme Boha a není nám to jedno. Urazili jsme lásku, tak to jdeme napravit. Více nám záleží na vztazích než na vlastním pocitu. Chci být svobodný, bez model, celý Boží.

Cyklus opakovaných, „kalendářních“ hříchů. Modlářovo zajetí v bludném kruhu. Nedokonalá lítost nad hříchy – jen kvůli svému stavu.

Po svátosti smíření:

Po zpovědi pookřeji. Je mi lépe, dostal jsem od Boha i kněze útěchu, jsem pozdvižen... Bůh je tak dobrý a milý, že mi pomáhá a dává ve svátosti milost odpuštění, přestože lituji tak chabě a sobecky. Kvůli sobě – aby mně bylo lépe.

Jdu ze zpovědnice a je mi dobře. Už se necítím jako spráskaný pes, jako ten, na kterém je hřích vidět. Hledím směle do dalších dnů, dělám velkorysé plány... Vrhnu se do modlitby, do dobrých skutků, námah...

*...A ono mi to vydrží pár dnů, možná týdnů. A přichází pomalu soužení. Milost jakoby vyprchávala. Já se modlím, přemítám o Bohu... ale nic necítím, jde to stále obtížněji. Jako by se ode mne Bůh vzdaloval. Mám pocit, že mne Bůh opouští, nechává napospas všemu tomu zlému i sobě samému...

A vůbec nevnímám, že JÁ se začínám srdcem vzdalovat od Boha. Držím se vůlí, rozumem... a ono to nejde. Začínají mne napadat různá pokušení. Modlit se mi chce čím dál méně. Je mi SMUTNO a nic mne nebaví...

A VŮBEC NEVNÍMÁM, ŽE SE MÉ SRDCE ZAČÍNÁ ZNOVU VRACET K MODLE.

Smutek však nemohu dlouho vydržet. V srdci mám pocit, že mi Bůh radost nedává, nedopřeje... - a tak ji začnu hledat sám. Modla, kterou jsem ve skutečnosti neopustil, není ode mne daleko. Já se s ní nerozloučil, jen jsem si jí odložil do kouta. A znovu se k ní vracím, nejdříve myšlením...

A NEPŘIPOUŠTÍM SI, ŽE MÁ MODLITBA UŽ NENÍ VROUCÍ, UPŘÍMNÁ, ŽE SE KOCHÁM NĚČÍM JINÝM.

Mé myšlenky bloudí, jsem roztěkaný... Do modlitby se přidává dobrovolné přemýšlení o něčem jiném než o Bohu. Nepřipouštím si, že bych chtěl hřešit. Jen tak podvědomě si možná přiznám, že se chci jen trochu ODREAGOVAT, jen se trochu potěšit, uvolnit...

**KULHÁM NA OBĚ STRANY A NECHÁM SE VNITŘNĚ ROZHODIT.
A SKONČÍM SKUTEČNÝM HŘÍCHEM.**

Po pádu si hned uvědomím co se stalo. Připadám si, že to přišlo nečekaně. Tak rychle, že snad za to ani nemohu. Snad to byla jen slabost, ne dobrovolnost. A ani nepozoruji, že nejde o nějakou náhodu – ale že je MŮJ HŘÍCH STÁLE STEJNÝ A PRAVIDELNĚ SE OPAKUJE. Je mi mizerně. Nic mne nebaví. Stydím se před Bohem, před sebou, před ostatními. Druhým se ani nemohu podívat do očí, jejich přítomnost mi nedělá dobře. Jsem podrážděný, neklidný a při modlitbě je mi hrozně. Zjišťuji, že

JE MI OPRAVDU MIZERNĚ

Nic mne nepotěší. Ani modlitba, ani četba, ani poslech... Rozhoduji se, že než abych zůstal v takovém stavu, radši půjdu ke zpovědi. A začnu rozvažovat, KAM PŮJDU KE ZPOVĚDI. Tady jsem už byl třikrát s tím samým hříchem, tam dokonce vícrát... A začnu se poohlížet po místě, kde mne nikdo nezná. Omlouvám si to četnými důvody – buď nechci „ublížit“ známému knězi, nebo se pro takovou trapnost nevystavím znovu takové ostudě.

NECHCI PŘIZNAT SOBĚ, ŽE MŮJ HŘÍCH JE STÁLE STEJNÝ, ŽE PROBLÉM TEDY BUDE ZÁVAŽNÝ – natož abych to pravdivě vyznal NĚKOMU JINÉMU...

Neváhám udělat všechny složité operace, abych se mohl vyzpovídat buď na jiném místě nebo u neznámého kněze.

A KONEČNĚ SE ZASE VYZPOVÍDÁM. JE MI OPĚT LEHKO. RADOST SE VRÁTILA.

*...A ono mi to vydrží pár dnů, možná týdnů. A přichází pomalu soužení. Milost jakoby vyprchávala. Já se modlím, přemítám o Bohu... ale nic necítím, jde to stále obtížněji. Jako by se ode mne Bůh vzdaloval. Mám pocit, že mne Bůh opouští, nechává napospas všemu tomu zlému i sobě samému...

A vůbec nevnímám, že JÁ se začínám srdcem vzdalovat od Boha. Držím se vůlí, rozumem... a ono to nejde. Začínají mne napadat různá pokušení. Modlit se mi chce čím dál méně. Je mi SMUTNO a nic mne nebaví...

A JSEM OPĚT ZAJATCEM BLUDNÉHO KRUHU „KALENDÁŘNÍCH HŘÍCHŮ“

Příklady: Jeden muž je sexuálně velmi vnímavý. Pravidelně si kupuje porno časopisy a kazety. Při zhlédnutí obrazů a filmů propadá ipsaci (masturbace, onanie). Potom má pocity viny, výčitky svědomí. Proto jde po pádu ke zpovědi. Ale ty časopisy a filmy nevyhodí, neskoncuje s tím. A jsme u toho: on má ve svém srdci modlu, kterou nezničil, jen ji odložil do stolku. Po zpovědi na to nějaký čas nemyslí, ale v neútěše nebo pokušení opět selže...

Jiná žena. Je svému manželovi opakovaně nevěrná. Po nevěře toho vždy lituje a připadá si hloupě – ale zároveň jí dělá dobře, když ji přítel zahrnuje pozornostmi, když se jí dvoří. Ona ten vztah s ním prostě neskončila, jen se po zpovědi na několik dní nebo týdnů odmlčí. Při vyprahlosti nebo lechtivých myšlenkách opět zvedá telefon...

Další muž: doma má pěknou, hodnou a zbožnou ženu. A ve své knihovničce má sérii porno kazet. Jakmile je sám doma, tak si je pouští. Jeho vášeň došla tak daleko, že navštěvuje erotické kluby a ženě je nevěrný i na pracovišti. Jeho svědomí otupělo a nemá sílu s tím přestat. Ani riziko prozrazení a zničení rodiny ho nezastaví.

Další závislosti: děti, které jsou pro matku důležitější než Bůh nebo mají přednost před manželem. Muž, který dává přednost partě před rodinou, nebo upřednostňuje svojí práci před požadavky rodiny. Denně prosezené hodiny u televize, slabé drogy, alkohol, nadměrná práce, nezřízenost v jídle, sázky na sport, výherní automaty, počítačové hry... a hodiny plynou, mnohdy plynou také peníze... a člověk duchovně neroste, naopak chátrá. Každá modla rozvrací osobnost a také naše vztahy.

Jedno je jisté, že člověk propadlý některé závislosti, sám nemá sílu na změnu – často jim musí pomoci odborník, psycholog nebo psychiatr. Mnozí se dostali ze zamotaného kruhu vytrvalou modlitbou. Bůh má zájem na našem uzdravení. Ježíš nepřišel léčit zdravé, ale nemocné. Nepřišel odpouštět spravedlivým, ale hříšníkům. A přišel zachránit dokonce i to, co v nás zahynulo.

Naše srdce je chrámem, hradem, pevností Ducha Svatého. Hrad má ovšem padací most – tím je naše svoboda. A je na nás, kdo v chrámu usedne na královský trůn – kdo nám z něho bude vládnout. Ten trůn má patřit pouze Bohu. Ale my na něho můžeme usadit i modlu a jí se klanět. Pán se nebude přetahovat s modlou o naši pozornost. On je svrchovaný Bůh a nemá zapotřebí, aby bojoval o naši přízeň s člověkem, natož s věcí. Výsledky klanění jsou však naprosto odlišné. Klanění Bohu přináší pravou svobodu a radost – klanění modle s sebou nese otrocká pouta a smutek v srdci. Modlářství je největší urážkou Boha. Ne tolik proto, že jsme klesli do hříchu – ale protože jsme místo patřící jedině Bohu uvolnili modle.

PROČ BŮH NA KŘEŠTĀNA DOPOUŠTÍ I VĚTŠÍ MRAVNÍ PÁDY BOŽÍ LĚČBA „NENAPRAVITELNÝCH“ KŘEŠTĀNSKÝCH HŘÍŠNÍKŮ

Dobrý Bůh nám dává stále své dary, především svého Svatého Ducha, který nás uvádí do veškeré pravdy – o Bohu, ale také o nás samých. Proč ale Bůh, Láska sama, dopouští větší mravní pády u některých věřících? Vždyť se přece modlí: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, BUĎ VŮLE TVÁ...“ cožpak Boží vůle jsou naše pokušení a pády? Dopouští je proto, aby nás zahanbil, pokořil a donutil uznat naši závislost na NĚm? Nebo je to s našimi pokušeními jinak?

Jak 1:13-15: *„Když je někdo pokoušen, ať neříká: ‚To mě pokouší Bůh!‘ Jako je Bůh povýšen nad všechna pokušení ke zlému, tak ani sám nikoho nepokouší. Když je člověk pokoušen, vábí ho to a svádí ho jeho vlastní žádostivost. Ta žádostivost pak zplodí a porodí hřích...“* (Žádostivost: znamená sklon k špatnosti, je to následek dědičného hřichu.)

Učení Církve: „Bůh dává člověku dostatečnou milost, aby nemusel hřešit.“ Než se dopustíme hřichu, Bůh nás dostatečně varuje skrze svědomí, vnuknutím Anděla Strážného, také skrze jiné lidi nebo události. Přitom nám ponechává dostatek svobody pro dobrovolné rozhodování. Je na nás, jak se zachováme. Samozřejmě je rozdíl v rozhodování mezi lidmi, kteří své svědomí formují – a mezi těmi, kteří svědomí nechají bez výchovy.

Písmo svaté jasně odhaluje příčinu hřichu. Není jím Bůh, ale lidské srdce.

Mt 15:19-20: *„Neboť ze srdce vystupují špatné myšlenky, vražda, cizoložství, necudnost, krádež, křivé svědectví, rouhání. To jsou věci, které poskvřňují člověka.“*

Gal 5:19-21: *„K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Jsou to: necudnost, nečistota, chlípnost, modloslužebnictví, čarodějnictví, nenávisť, sváry, žárlení, hněvy, ctižádosti, nespornost, stranictví, závisti, vraždy, opilství, hýření a jiné takové věci... Lidé, co takovéhle věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království.“*

Jer 17:9-10: *„Nejzákladnější ze všeho je lidské srdce, ztěžší vyléčitelné. Kdopak je zná? Já Hospodin zpytuji srdce a zkoumám nitro, já každému splatím podle jeho cesty, podle ovoce jeho skutků.“*

Jer 14:7: *„Svědčí-li naše nepravosti proti nám, JEDNEJ, HOSPODINE... ke slávě svého Jména.“*

Bůh nám dává stále své milosti, svá vážná varování... a pokud jich nedbáme a hřešíme bez obav dále, Bůh začne opravdu jednat. Nebude mlčet k našim hříchům. Zvláště když se modlíme: „Otče, buď vůle Tvá!“ a současně si děláme co chceme. Když křesťan současně touží po Bohu i po hřichu, když se modlí, ale není schopen se hřichu vzdát, Bůh zasáhne v křesťanův prospěch, ale nemusí být po našem. Pokud neposlechneme Božího hlasu a hřešíme si dále, Bůh nám nejdříve pro naši zatvrzelost odejme citové útechy.

NEÚTĚCHA MÁ MŮŽE BÝT BOŽÍ MILOSTÍ – ABYCHOM SE PROBRALI

A my se modlíme dále...a necítíme žádnou úlevu, útěchu. Jako by mezi člověkem, který se modlí a tím, který se nemodlí nebyl vůbec žádný rozdíl. Chodíme ke zpovědi a ten začarovaný kruh nás už opravdu nebaví. Zpověď, chvíli klid, pokušení, pád, zpověď, chvíli klid... Modlíme se, hřích nás už nebaví, ale pro svou zatvrzelost a zlozvyk, nejsme schopni opustit modlu v srdci.

BŮH SÁM PŘIPRAVÍ PŘÍHODNÝ ČAS K PROCITNUTÍ

My se modlíme a máme pocit, že se nic neděje. Říkáme: „Buď vůle Tvá“ a máme dojem, že jsme stojíme na jednom místě. A nejsme schopni se změnit. Tehdy nám Bůh může vyjít vstříc vhodnými událostmi.

DOPUSTÍ TĚŽŠÍ PÁD

Přestože nás určitý hřích, náklonnost, zlovyk, modla přestala bavit – nebyli jsme schopni se jí zbavit, najít sílu ke změně života. Za Boží vůli jsme se sice modlili, ale nechtěli jsme ji vykonat. Proto Bůh sám, z lásky k nám, dopustí událost, která nám vyjeví pravdu, která odhalí naši pravou tvář, odlíčí nás skutečností.

PÁDEM, TĚŽKOSTÍ POZNÁME PRAVDU O SOBĚ, SVŮJ PRAVÝ STAV

Situace námi zcela otrásla. Pravda o nás vyšla najevo. Možná nějaké zklamání, veřejné selhání, trapné odhalení našeho hříchu. Mohlo u toho být více lidí, doma, v zaměstnání...

Pravda vyšla na světlo tak důkladně, že už nebylo možno švindlovat, vymlouvat se na okolnosti, na druhé... Byl jsem to já kdo selhal, kdo byl odhalen. A musel jsem se pravdě podívat do očí. Shlédli jsme se v zrcadle pravdy bez masky, bez kličkování, výmluv, vytáček... Ano, to jsem já, to jsou mé činy, takový je skutečný stav mého nitra. Byl to můj hřích, můj trapas, mé selhání... Takový jsem já.

(**Příklady:** Janko + Zdeněk: žili v jednom křesťanském společenství zasvěceného života v celibátu. Mnohým se zdálo jejich chování poněkud zvláštní, ale nikdo netušil, oč jde. Chodili na společné modlitby, plnili denní řád... až jednoho dne byli přistiženi při činu. Vyšlo najevo, že jsou homosexuálové. Veřejný trapas. Dlouho mysleli, že jsou nepolapitelní a svůj problém neřešili. Bůh nebude mlčet ani k hříchům ve skrytosti. Na druhé straně dostali šanci s tím něco dělat. Zdeněk nedělal nic. Odešel a nastoupil do Gay klubu, kde předváděl striptýz homosexuálům.

Jiný muž: v zaměstnání se opil, vedoucí ho nečekaně potkal, prohlédl jeho osobní věci a ve skříni se našla celá baterie vypitých lahví. Odhalilo se, že je alkoholik. Musel s pravdou ven. K léčbě ho nedonutily mnohé pády, ani desítky zpovědí – ale až veřejný trapas.

Jack Fasch ve své knize „Už za pět hodin se potkám s Ježíšem“. Dopustil se loupeže. Byl odhalen, na místo činu přijela policie. Zastřelil policistu a dostal trest smrti. Ve vězení se obrátil a napsal svému synovi knihu o obrácení, o smyslu života...)

TU PRAVDU OSOBĚ MUSÍM PŘIJMOUT

Pokud nechci dále hrát zbožné divadlo, utíkat před pravdou, před sebou... musím tu pravdu, odhalení mé tváře přijmout. Ježíš řekl: „*Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.*“ Ale nikde není psáno, že pravda nebude nikdy bolet. Může působit jako lékařský zákrok...

A POZNAL JSEM SKUTEČNOU VLASTNÍ BÍDU A UBOHOST

Pryč je má dosavadní důstojnost, má pomyslná čest. To vše se zřítilo jako starý dům. Možná jsem přišel o úctu druhých, po té situaci mnou mohou pohrdat. Možná se ode mne odchýlili i ti nejbližší, příbuzní, přátelé. Možná prožívám úplnou opuštěnost, samotu, ztrátu důstojnosti... Dříve jsem mohl hrát pro druhé komedii slušného člověka, divadlo i před sebou. Nyní spadla maska z mého obličej a všichni vidí, jaký jsem doopravdy, jaký je můj vnitřní stav. Ten pád to veřejně zjevil. Připadám si jako nahý.

TO BYL NUTNÝ PROŽITEK PRAVDY A MÉ DUCHOVNÍ BÍDY

Tou situací jsem se poznal – a to je moc dobře. Starý dům postavený na písku se zřítil, protože neměl valné základy. (Mt 7:24n) Zároveň to je velká milost a šance začít novou, pořádnou a pevnou stavbu. Budu muset začít pěkně od základů, úplně znova, ale s novými zkušenostmi. Nikdo neslibuje, že toto poznání pravdy bude přinášet krásné pocity. Máří Magdaléna, Petr, Pavel, Augustin... po svém pádu hořce plakali, slzy jim tekly po tvářích...

NUTNOST ODEVZDAT SE BOHU NOVĚ , ABY MOHL NASTAT NOVÝ ZAČÁTEK

Už nechci jenom žadonit, žebrat, aby mně Bůh dal citové útěchy. Už nechci slibovat co nehodlám splnit, jak tomu dosud bylo. Dříve jsem chodil po hříchu do zpovědnice pro útěchu – a potom jsem znovu hřešil. Teď mi jde o víc, o svobodu, o lásku.

UŽ MÁM PO KRK SVÝCH MODEL

Hnusí se mi hřích, modla, kterou jsem jen odkládal do kouta, abych po ní kdykoliv mohl sáhnout. Už se mi hnusí to, co mne přivedlo do takové bídy, ostudy. To je také smysl dopuštěného pádu – touha po změně mého stavu.

OPRAVDU TOUŽÍM PO UZDRAVENÍ BOHEM

Už se nechci motat v bludném kruhu hříchů, hřešit stále stejným způsobem, chodit od zpovědi ke zpovědi a neměnit se. Není mi zle jen z toho co jsem způsobil, ale ze samotného hříchu, ze zla, které jsem způsobil.

DOSTAVILA SE PRAVÁ, DOKONALÁ LÍTOST

Lituji, že nejsem Božím obrazem. Že Bohu působím takové urážky. Chci Boha milovat a být Bohem milován. Nechci mezi sebe a Boha stavět nepropustné zdi. Chci Bohu konečně patřit takový, jaký jsem, bez komedie, naplno. I s tím, co jsem prožil, se svým pádem, se svou ubohostí. Toužím po tom, aby mne Bůh zbavil neřestí, které jsem odkládal do pozadí, abych je nemusel řešit. (Byl jsem poražen jako Jakub od anděla, ale neodejdu bez požehnání.)

SKUTEČNÉ OBRÁCENÍ

Konečně si mohu oddechnout. Nemusím se přemáhat, vymýšlet masky, hrát náročnou komedii, prožívat neútěchy po hříchu, bolestné výčitky svědomí... Nevlastním žádnou tajnou komnatu ve svém srdci, jsem bez modly. Mé srdce je volné pro Boha, je svobodné pro lásku.

SKUTEČNÉ UZDRAVENÍ

Náš věk, doba páchaných hříchů a nepravostí nehraje žádnou roli. Nic z toho nemůže být Bohu překážkou v uzdravení. Záleží jen na opravdovosti rozhodnutí – to jsou ty otevřené dveře našeho srdce Duchu Svatému. Je to velká životní chvíle. Je to doba, kdy už nedbáme na žádné názory druhých, na veřejné mínění. Už nás nebude soužit obava z toho, co by tomu řekl známý kněz, kdyby slyšel pravdu. Vyznáme se bez okolků – kvůli Bohu, kvůli Lásce, kterou jsme zranili a vypudili ze svého srdce. Zde může dojít ke skutečnému zázraku. Jsme uzdraveni tam, kde nám už nikdo šanci nedával. Bůh nám chtěl dávno sundat otrocká pouta – ale k sundání došlo až teď, protože po tom konečně toužíme také my.

BŮH JE LÁSKA – A UZDRAVUJE JAKO LÁSKA
BŮH JE OTEC – A VYCHOVÁVÁ JAKO OTEC

- Shrnutí:** BŮH NÁM DÁVÁ STÁLE SVÉ MILOSTI
- POKUD JEHO NABÍDEK NEDBÁME
 - DOPOUŠTÍ I VĚTŠÍ PÁDY
 - ABYCHOM SE JIMI PROBRALI
 - POZNALI PRAVDU A SVOU BÍDU
 - ODHALUJE NÁM SKUTEČNÝ STAV
 - PŘIVÁDÍ NÁS K DOKONALÉ LÍTOSTI
 - KE SKUTEČNÉMU OBRÁCENÍ
 - K UZDRAVENÍ DUŠE, ČASTO I TĚLA
 - K OPRAVDOVÉ SVOBODĚ A LÁSCE

= Nevidět své pády a svou bídu pouze negativně. Po pádu nepodléhat beznaději a zoufalství. Nepropadat zlobě zaměřené na Boha, druhé nebo na sebe...

= Ale vidět i to, co ti může (z Boží milosti, lásky a síly) takový pád přinést dobrého: NOVÝ, KVALITNĚJŠÍ ZAČÁTEK.

Závěr: Skutečnost, že nás Bůh chtěl vždycky zbavit našich provinění, model, že nás chtěl uzdravit od toho, co jsme si hříchem sami způsobili, dostatečně dokázal SVÝM VTĚLENÍM PRO NÁS, SVÝM ŽIVOTEM A NAUKOU, SVÝM UTRPENÍM A SMRTÍ NA KŘÍŽI ZA MNE, SVÝM ZMRTVÝCHVSTÁNÍM A SESLÁNÍM DUCHA SVATÉHO.

A takový Bůh, že by nebyl ochoten a schopen mi pomoci od hříchů?..To by bylo divné.

Cvičení a meditace:

Po přednášce vyzvat k soukromému zamyšlení nad tím, co je za poslední tři roky, jeden rok:

- sužovalo, svazovalo, trápilo
- čemu, komu otročí, co je tou modlou v jejich životě
- jaký větší pád Bůh ve vašem životě dopustil
- jaké závislosti chci opravdu opustit
- čeho se hodlám zbavit, vyklidit to ze srdce

Připravit k adoraci: (papíry A4, tužky, pastelky)

Ať napíše Bohu o tom, o čem v meditaci přemýšleli, na co přišli, co hodlají opustit a změnit. Ať nakreslí sebe v té situaci, v tom stavu, o kterém si myslí, že je zdí mezi nimi a Bohem.

Při adoraci: začít DÍKY, že o nás má Bůh zájem, uvádí do poznání, pravdy o sobě, osvobozuje, nechává nám svobodu, dopouští pády a dává jim smysl, proměňuje negativní...

Ke kresbám:

TAK MNE VIDÍ BŮH: jako ztracené, zraněné dítě. Chudáka, který potřebuje ošetření. Člověka, který potřebuje pomoc, záchranu, uzdravení a především lásku. Který v tomto stavu není použitelný pro větší Boží věci, pro evangelizaci, věrohodné svědectví o Kristu.

TAK MNE VIDÍ TAKÉ ĎÁBEL: jako člověka, kterého má v pasti, který mu sedl na lep. Jako svého zajatce, otroka vášní, zloby, egoismu. Člověka, který vykoná ďáblovy plány.

TAK SE MUSÍM VIDĚT I JÁ: protože toto napsané je REALITA, to je skutečnost, to jsem já osobně... Abych to uznal, vyznal, nechal se UZDRAVIT A NAPLNIT Duchem Svatým.

Večer po adoraci pálení „model“ v ohni: mlčky se odebereme ven k ohništi. Mlčky zapálíme oheň. **Zřeknutí se zlého + Vyznání víry:** Křestní obřady str.37. **Pálení „model“.** **Osmero blahoslavenství + Prosby:** Obřady pokání str.181-184.

CESTA OČISTNÁ FALEŠNÝ DUCHOVNÍ POKOJ

Dokud nejsou nesnáze, utrpení, nemoc, krize...může se nám zdát náš duchovní život v pořádku. Sám sobě se můžu jevit jako bezproblémový, klidný, dobrý a slušný člověk.

Ale jakmile se dostaví nepříjemnost, přijde ke mně někdo nesympatický, nepříjemný, odporný – nebo přijde pokušení, utrpení, bolest... jsem vyzkoušen:

- = ukáže se má pravá tvář, jakost mého srdce
- = zjeví se hloubka a pevnost mých vztahů
- = budu celkově prověřen a odhalen

Tyto nepříjemné chvíle bych neměl prožívat a posuzovat jen jako něco negativního, neutíkat od nich, nebýt zbabělý – ale pohledět na to, co mi ty situace vyjevily, co odkryly. Vnímat, že nepříjemnosti často pomohou vynést na světlo skutečnosti, o kterých jsem neměl ani zdání

K evangelní chudobě patří tyto nepříjemnosti přijímat, prorozjímat – a odevzdávat Kristu jako svou bídu. Jinak z nich nebudu mít žádný užitek, neposvětim je a těžko dojdu k vnitřnímu pokoji. Jsem Bohem milován i s touto bídou, nedostatkem, slabostí.

S moudrým opatem Dorothejem, který žil v 6. století, se zamyslíme se nad tím, že i lidé, kteří nám nějak ublíží, nám mohou být užiteční – pomohou nám odhalit pravdu o sobě. Opat se zamýšlí nad tím, že když se nám stane něco nepříjemného, nějaká škoda nebo hanba, soužení – měli bychom se zamyslet sami nad sebou, jestli se nám spravedlivě nevrací to, co jsme my způsobili jiným lidem, třeba již v minulosti.

„Člověk, když zažije něco nepříjemného, když je odsuzován nebo utrpí nějakou škodu nebo hanbu, už předem uznává, že si to plně zasloužil a vůbec se nevzrušuje. Protože kdo se zpytuje poctivě, pravdivě a s bázní Boží, rozhodně zjistí, že nikdy není bez viny. Přijde na to, že vždycky k tomu zadal nějakou příčinu. A i kdyby zjistil, že se ničím neprovinil v té chvíli, určitě ublížil druhému člověku jindy.“ Že se nám mohou naše špatné skutky vracet:

SKRZE STEJNÉHO ČLOVĚKA: někomu jsme něco špatného vyvedli – a on nám to vrací podobným způsobem, stejný člověk nám to oplátí.

SKRZE JINÉHO ČLOVĚKA: ublížili jsme např. svým rodičům a naše děti nám to vracejí podobným způsobem. Bůh to dopustí, abychom zažili jak chutná ublížení a abychom činili pokání.

SKRZE JINOU UDÁLOST: někdy jsem někomu křivdil, ublížil, zradil... a ono se mi to vrátí skrze jinou situaci. Zlo se vrátí na mou hlavu. Zlo je jako bumerang, vrací se.

„Někdo se může ptát, proč by se měl obviňovat, když se mu třeba stane, že je plný pokoje a blaženého klidu, a tu přijde bratr / sestra a řekne mu nějaké nepříjemné nebo zraňující slovo. A on, protože je nemůže snést, se rozhněvá a rozčilí. Považuje své rozčilení za správné a zdůvodňuje si to: „Kdyby ke mně nepřišel(la) a nemluvil(la) na mne a neznervózňoval(la) mne, nikdy bych nehřešil.“

To je směšné a nepodložené uvažování. Copak ten, kdo na něho promluvil, zasel do něj vášeň? Pouze mu tu vášeň, která byla v něm ukryta, ukázal, aby se z ní, bude-li chtít, mohl kát. Takový člověk se podobá zkaženému pšeničnému chlebu: zvenku se sice ještě leskne a vypadá pěkně, ale jakmile ho někdo rozlomí, ukáže se, že je uvnitř plesnivý.

Tak je to i s tím, kdo si myslí, že žije v klidu a míru, ale má v sobě vášeň, o níž neví. Stačí, když přijde bratr / sestra a prohodí nějaké nepříjemné slovo, a hned se všechn hnís a hniloba v srdci vyvalí navenek. Chceš-li proto dosáhnout milosrdenství, musíš činit pokání, očistit se a snažit se o polepšení.

Pak uvidíš, že bys měl svému bratrovi / sestře spíše poděkovat, než mu křivdit, protože ti přinesl velký užitek.“

Člověk si může o sobě myslet, že je laskavý, vlídný, tolerantní, trpělivý, mírný... dokud pracuje nebo se stýká s tím, koho má rád, kdo mu je příjemný. Ale jakmile pracujeme s někým, koho máme rádi méně nebo vůbec ne a dostaví se sporná situace, je klid pryč, vznikne napětí, rozčilení... a vyjde najevo můj skutečný stav nitra.

O trpělivosti: z Napomenutí sv. Františka (odst. 13): „*Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Služebník Boží nemůže poznat, jak velkou má v sobě trpělivost a pokoru, dokud je spokojen. Když však přijde čas, kdy ti, kdo by mu měli vyhovět, učiní mu pravý opak – jakou tehdy projeví trpělivost a pokoru - takovou má a nic víc.*“

Proto nevoli, křivdu, nespravedlnost, neshody, nedorozumění, antipatie, střety názorů... nemusíme vnímat jen záporně, nepříznivě... to vše nám pomáhá odhalit skutečný stav našeho nitra, pravdu o sobě: možná daleko rychleji, než zbožné poučky nebo knihy. Skutečnost promlouvá sama a nejrychleji. Že to bude nepříjemné? S tím musí křesťan počítat. Ale jen pravda o nás samých nás od sebe osvobodí. Svoboda, to je náš cíl – a znamená víc než pocity. Nezapomínejme na Kristův příslib: „**Těm, kdo milují Boha, všechno pomáhá k dobrému.**“

O chudobě ducha: z Napomenutí sv. Františka (odst. 14): „*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.*“ *Je mnoho takových, kteří vytrvale dlí na modlitbách a při pobožnostech, kteří svému tělu ukládají velké posty a tělesná odříkání, ale pro jediné slovo, které považují za nespravedlivé vůči své osobě, nebo pro nějakou jinou věc, v níž pocítují újmu, se hned pohoršují a rozčilují. Takoví nejsou chudí v duchu...*“

Neházejme vinu za svůj špatný stav na druhé lidi. Za svůj špatný stav si mohu sám. Tím neobhajuji viny ostatních. Jejich hřích je jejich hřích – a za ten se budou zodpovídat. Mně jde o můj stav, s ním mám něco dělat, ten mohu změnit snáze než druhého člověka. Všechno mé jednání vychází z mého duchovního stavu.

MŮJ SKUTEČNÝ STAV + NEPŘÍJEMNÁ UDÁLOST = VÝSLEDEK

MŮJ ŠPATNÝ STAV: je pramenem všech mých obtíží, hněvu, závisti, lakoty, nespokojenosti, sklíčenosti, nechuti, smutku, neklidu, vzpoury, ješitnosti a sobectví... (Mt 15:9 ze srdce vycházejí všechny hříchy...)

MŮJ DOBRÝ STAV: je pramenem klidu a pokoje, naděje, radosti, smíru, pokory, radostného srdce i tváře, pravého pokoje. (Jan14:27 „*Svůj pokoj vám zanechávám...*“)

K rozjímání:

Jestli jsem zažil nebo způsobil nepříjemnou událost, napětí, spor nebo hádku... mám hned o čem rozjímat. Na co si v takové chvíli brát k rozjímání něco jiného, když nemám vyřešené zásadní, přirozené věci? Kam se hnát? Nestavějme domy od prvního patra.

Při rozjímání setrvat delší dobu u problému, který se stal, klidně více dní, jestli byl problém vážný. Prozkoumat svůj podíl, svou vinu. Pohledět do minulosti, jestli se nevrací následky mé viny. Také počítat s tím, že všechny kořeny problémů odhalit nemohu. Ale co dělat mohu, je pokání za své špatné myšlenky a činy. Nepřijdu na všechny příčiny svých pocitů, sklonnů, nálad, stavů... Tak ať se nekonečně a marně nešťourám ve svých pocitech a náladách, ať se raději ptám Boha: „**K ČEMU TO JE A CO MÁM DĚLAT?**“

ZEVNĚ: nehádat se, neprovokovat, nevracet zlo

Při napětí ve vztahu se snažit:

VNITŘNĚ: neklást druhému vinu za svůj špatný stav

Antipatie (nechuť, odpor, nelibost) k druhému člověku

Na druhých lidech nás dráždí jejich JINAKOST, že jinak uvažují a jednají. Stačí vyslovit: tchyně, snacha, tchán, zeť, příbuzní... a každý ví, o čem mluvím. Je pochopitelné, že nás ta rozdílnost dráždí – ale musíme dávat pozor, aby nedošlo k mylnému mínění, soudu: Z TOHO, ŽE JE MI VEDLE TEBE ŠPATNĚ, USUZUJI, ŽE TY JSI ŠPATNÝ.

Jinakost nás dráždí, vyžaduje míru naší trpělivosti. Na ní se ukáže míra naší „dokonalosti“.

Umění snášet jinakost od nás vyžaduje buď:
= lidskou zralost, nebo
= míru pravé křesťanské lásky
= pokoru nesrovnávání, nesouzení dle sebe
= pokoru uznání, že druhého nezměníme

Když se srovnáváme s druhými, vyvozujeme:
: jsi „lepší“ než já = začneme mu závidět
: jsi „horší“ než já = začneme jím pohrdat

Při antipatii mít na vědomí, že děláme rozdíly v posuzování mezi svými oblíbenci a neoblíbenci
= snadněji se dopouštíme posuzování a soudů
= bez důvodů přičítám úmysly jeho jednání
= opovážlivě hodnotím jeho jednání i jeho motivy
= snadněji se dopustím křivdy, zloby, zášti, pomluvy

Nepochybně, že antipatie, nelibost k druhému, je obtíž, křížem. Ale uvědomme si pokorně, že tento kříž často není jen můj, **že antipatie je mnohdy kříž oboustranný**. Já těžko snáším jeho – on těžko snáší mne. A učíme se s tím něco dělat.

Nevyžadovat od sebe ani od druhých stejnou míru CITOVÉ lásky a projevů – to nelze. Zeť může být jakýmsi druhým synem a tchyně jakousi druhou matkou, ale ke stejným citovým výměnám dojít nemůže. Musíme respektovat přirozenost. A žárlení na členy rodiny, že oni zakoušejí jiný projev citů od druhých, také nemá smysl. Nakonec i u Krista nebyly stejné citové projevy ke všem apoštolům stejné. Jan byl „miláček Páně“, ale Petr se stal papežem. U lidí je pokušení: „Ty jsi můj miláček – ty budeš papežem“.

K rozjímání: Nechtít po sobě nemožné – mít CITOvě rád toho, kdo mi neseď.

Chtít po sobě možné – mít ho RÁD: přát mu dobro, spravedlnost, spásu.

Netlačit se do citové lásky násilím – nebo selžu! Chtěl bych po sobě nepřirozené. Nejtít do vztahu s nereálným očekáváním, nebo dojde ke zklamání. „Snacho, ty jsi má druhá dcera – budu ti věnovat stejné projevy lásky jako své dceři.“ To je nesmysl.

Uvědomit si, v čem jsme jiní, způsob myšlení, práce, projevy... Co mi chce Pán skrze tohoto člověka říci? Co dobrého na tom člověku je, přestože mi neseď. Každý může každého něčím obohatit. Jaký rys Kristovy osobnosti na něm vidím, vždyť i on je obraz Boží. Uvědomit si a přiznat si svou bídu, slabost – a tuto bídu psychiky odevzdávat Kristu. A nechtít po sobě změnu násilím. To se vymstí. „Tak a podáme si ruce a od zítřka jako nejlepší bratři.“ Těžko. Jestli byly dlouhodobé spory, scény, nezmění se to přes noc. Domluvit se na malých, ale konkrétních krocích. Růst je proces, jako u květiny. Dopřát růst sobě, ale i druhým. Dneškem všechno nekončí. Mít dobrou spiritualitu, dobré cíle – to vede k pokoji v srdci, i přes nedostatky a zmatky. Dokud nevyřeším přirozené věci, v nadpřirozených se nepohnu. Rozjímání, náboženství... je také věcí praktickou, denního, všedního života. Jaká modlitba – takové vztahy.

FALEŠNÉ PŘEDSTAVY O PROŽITKU ŠTĚSTÍ

Doba nám namlouvá, že se nám má vždy dařit – stačí jen dobře uspořádat věci. Že život má být jen příjemný. Když je ti fajn, tak je všechno v pořádku. A když tomu tak není, musí být někde chyba. Odstraní se chyba - a bude ti dobře. To je klam dnešní doby, falešné představy o prožitku štěstí a radosti.

Život přece není samý úsměv, samé kladné citové vzněty. Realita je taková, že se nám chvíli daří, chvíli ne. Chvíli je nám dobře, chvíli zase špatně. Je tomu jako u počasí, nějaký čas jasno, nějaký čas zataženo. Ale po bouři je opět jasné nebe.

Pokud budeme mít špatnou představu o prožitku štěstí, mohlo by se nám stát, že bychom byli stále s něčím nespokojeni, že bychom očekávali od druhých nereálné naplnění svých snů. Některým lidem se stává, že za svou nespokojenost viní:

BOHA: „Já se tady modlím jako blbec, a Ty mně nedopřeješ chvíli potěšení. A tak mi nezbyvá, než si nějaké najít sám.“ A víme, jak uvažoval první syn, kterému říkáme marnotratný. Sbalil se a odešel z otcova domu, aby si konečně pořádně užil, vyhodil z kopýtka. Netušil však, o jaké kopýtko šlo. Bylo to kopýtko čertovo. Nebo druhý syn, který měl u otce všechno, ale bál se otce. Bál se doma uspořádat veselici s přáteli, a přitom ji neměl zakázanou. A nakonec záviděl mladšímu bratrovi, že si ve světě užil. Lk 15 kap.

DRUHÉ: „On / ona může za mou nespokojenost. Nedostávám co zasluhuji, nejsem doceněna. Nevází si mé kvality. Křivdí mi. Jsem lepší než si druzí myslí.“ Závist, nenávist, srovnávání se s druhými...

SEBE: nepřijímají se. Myslí, že za všechny své neúspěchy si mohou sami. Lidé zakomplexovaní, plní mindráků, strachů. Sebeúcta není zakořeněná v Kristu, ale v úspěchu, ve vnějších hodnotách. Tam podstatu štěstí nenajdeme.

Pokud budeme mít falešné představy o tom, jak má vypadat šťastný život, budeme ve stálém nebezpečí:

- stálého hledání útěch ve věcech, vztazích – a budeme jimi stále zklamáváni
- budeme od partnera očekávat to, co může dát pouze Bůh – naplnění srdce pokojem
- z nesplnění našich neúměrných nároků budeme stále rozčarováni
- budou se množit hádky, rozvody, odchody z řádů
- budeme si pěstovat závislosti na věcech

Štěstí přece není otázka citového rozpoložení – ale otázka chtění, VŮLE. I když jsem vnitřně šťastný, nemusím si ten den připadat skvěle. Neplatí rovnice: cítím se fajn = jsem vnitřně šťastný. Pro vnitřní radost není tak důležité JAK SE CÍTÍM, ale jestli mi svědomí něco vyčítá nebo ne. Jestli je v pořádku můj vztah s Bohem.

Pokud bude můj základní vztah v pořádku, to je vztah s Bohem, budu mít sílu dávat do pořádku vztah k sobě i k ostatním lidem i k věcem. Nehledě na to, jestli mne druzí zrovna berou nebo ne. Konání dobra nesmí být závislé na náladách a stavech druhých.

Někdy se cítíme mizerně a ani nevíme proč. Jindy stačí nějaká fyzická překážka, špatná noc, bolesti zubů, nízký tlak... a také nám není dobře. Tyto nesnáze nemusí mít vždy duchovní podtext. Nehledat u každého citového prožitku vinu, duchovní pozadí. To nemusí platit.

Evangelní chudoba: k ní patří umění předávat svá špatná citová rozpoložení Kristu jako svou vnitřní bídu. Nedramatizovat své citové stavy, to je marnost. Nevybijet svá napětí na druhých. Nebýt příliš zahleděný do svých pocitů a prožitků – Bůh na kříži je zajímavější. Nebýt se sebou bez důvodu příliš nespokojený.

Pokušení modlitebníka: necítím se dobře = musí být někde vina. Necítím se dobře = musím si něčím pomoci, nebezpečí sebeútechy, zakázaného ovoce. Hřích je zpočátku sladký, ale potom zhořkne, raději vydržet momentální vyprahlost. Pozor na závist pohanům, kteří si žijí volně a „nic je netrápí“. Co se neočistí tady – bude se čistit v očistci, především sobectví.

Štěstí: je především otázka VŮLE, ne citu! Člověk se může cítit šťastný, ale přitom je nešťastný. Není to vždy takto: cítím se dobře = jsem tedy šťastný, to nefunguje. Raději se budu cítit špatně, ale budu šťastný. Často jsou lidé namočení v hříchu až po uši, a připadají si šťastní. Co stojí na špatném základu, v bouři ani před Božím soudem neobstojí.

Do zpytování si vložit otázku: „**Proč si připadám nešťastný?**“ A jestli mi svědomí něco vyčítá, mám to vyřešit ve svátosti smíření. Jestli nenalézám ve svém jednání hřích, mohu se uklidnit a žít raději z VÍRY a ze SVĚDOMÍ, než ze svých kolísavých pocitů. Stav svého srdce poznám podle SKUTKŮ, ne podle pocitů.

MODLÍME SE VÍCE – A JE NÁM HŮŘE. PROČ?

Člověk se v duchovním životě může dostat do zvláštního období, ve kterém **je citově značně vyprahlý – přestože se modlí**. Neví, kde nastala chyba, co se vlastně děje. Zavinil snad něco? Pryč je doba, kdy při modlitbě cítil skoro pokaždé útěchu a Boží lásku. Teď modlitbu nezanedbává, dává jí pravidelný a kvalitní čas, modlit se chce ještě více než kdy předtím – a přesto necítí při modlitbě žádnou úlevu. Dokonce je mu v modlitbě velmi smutno a je vyprahlý. Připadá mu, že **čím víc se modlí – tím mu je ještě hůře...** A má chuť modlitby nechat a jít dělat raději něco „užitečného“.

Co způsobilo tuto duchovní vyprahlost? Zavinili jsme si citovou neútěchu sami? Co se to s námi vlastně stalo? O co tu jde? Vznikla někde chyba? Vždyť chodíme ke zpovědi, vyznáváme se ze svých hříchů – a útechy je tak málo. Jako by Bůh mlčel, neodpovídal.

Mnozí se v této etapě duchovního života nevyznají a proto obviňují Boha, že si jich přestal všimnout. „Já se tak snažně modlím – a Bůh neodpovídá, nevšímá si mě.“ Jiní obviňují za neútěchu sebe, že si vyprahlost zavinili svými hříchy. „Ano, jsem hříšník a Bůh mne spravedlivě trestá, zasloužím si to.“ Přestože se ze svých hříchů vyznali, domnívají se, že je Bůh stále trestá za jejich minulost, a jsou ze svého náboženství celí smutní. Další obviňují druhé lidi za svůj neutěšený stav, za své rozpoložení. Že není chyba v nich, ale v jednání druhých. Další od modlitby utekli, proč by se měli trápit?

O SMYSLU DUCHOVNÍ POUŠTĚ

V předcházejících zamyšleních jsme se snažili rozlišit, odkud neútěchy pocházejí: z porušené přirozenosti, jako následek hříchu, jako cesta očistná, jako cesta výchovná, jako cesta sjednocení s utrpením Krista (str.4). Potom jsme se zamýšleli nad tím, že když jsme své hříchy vyznali, nemáme žít z pocitů, ale z víry a ze svědomí – protože pocity mohou být klamným měřítkem duchovního úspěchu. Pocity nezměří kvalitu naší modlitby – tu poznáme podle svých skutků. Pocity nejsou dokonalým teploměrem našeho duchovního života. V těchto pohledech už bychom měli mít jasno.

Nyní budeme hovořit **o smyslu pouště u člověka, který se pravidelně zpovídá a modlí**. Sám Bůh dopouští tyto stavy, aby nám postupně zjevil naše nitro. Duch Svátý s námi začne v modlitbě sestupovat do sklepení naší duše a bude osvětlovat naše hlubiny. Nastaví nám duchovní zrcadlo pravdy. A v zrcadle spatříme skutečnost, sami sebe z pohledu Božího. Že tento pohled nebude příjemný? Že při něm budeme pociťovat nechuť? S tím musí křesťan počítat. Na to vám nic jiného neřeknu.

Ten duchovní stav se podobá životu na poušti. Samá trýzeň. Občas oáza. Poušť v našem smyslu není fyzické místo, ale stav naší mysli a srdce. Je to místo, kde Bůh učí začátečníka žít

z víry a nikoli z okrajových věcí. Člověk na takovéto poušti ví, že bez Boha nemůže dělat nic, ani se modlit. Přestanou ho zajímat a bavit hlouposti, věci ho neutěší, a mnohdy ani nikdo z lidí. Když Bůh dopustí tento druh vyprahlosti, nikdo a nic na světě ti nedá útěchu. Duše začíná mít palčivou žízeň po Bohu – a konečně odumírá sobě, svému egoismu. Odumřít sám sobě je nutné, i když to není příjemné. **Na poušť odchází sobec – ale vrátí se někdo zcela jiný**, člověk, který dokáže sloužit zdarma. Nikde není psáno, že duchovní život končí touto etapou! Půjdeme dál - a útěchy, vnitřní radost se vrátí a stav duše bude nezkalená hříchem.

Bůh člověka vyvádí na poušť ze dvou důvodů: aby ho uvedl do poznání pravdy a aby ho úplně očistil od hříchů. V tomto období jsou důležitější fakta než pocity. Zabývat se jasnými skutky. Raději hledět na své skutky než na nálady.

Mohu být zděšen ze svého stavu a slabosti. Dříve jsem si připadal skvěle, a to jsem hřešil daleko více – a nyní jsem v takové duchovní bídě, až se děším. V tomto období očistí nitra mnoho čerstvě obrácených odpadne. Utekli od modlitby a Boha právě kvůli této bolesti a napětí. Utekli do požitků, aby nemuseli trpět. Požitky sice přinesou rozptýlení a veselí, ale od skutečné vnitřní radosti oddalují. Křesťan, pokud to myslí s modlitbou vážně, této očistě na poušti neunikne. Je nutná pro náš pokrok. Do nebe nevejde nic nečistého. Máme na vybranou: buď se necháme od Boha očistit ještě na této zemi – nebo se očistě budeme všelijak vyhýbat, a budeme to dohánět v očištcovém ohni. Do nebe ještě žádný sobec nevesel. A člověk, který zde utekl z nabízené očistě – bude v očistci trpět ještě více než nyní, protože se k dozrávání přidá ještě odmítnutí Boží milosti. Místo mezi nebem a peklem nazýváme **očistec** a říkáme, že to je místo, kde jsou duše trestány za své hříchy. Slovo trest je výraz pro očistec nedostačující a nepřesný. Očistec musíme chápat jako místo **DOZRÁVÁNÍ PRO LÁSKU**, kde duše trpí dobrovolně, protože chce předstoupit před svého Miláčka čistá, hodna Jeho lásky a milování. Je to místo, kde má jistotu spásy, to je její velká útěcha. Prožívá větší radosti i větší bolesti než na zemi, ale do nebe je už blízko...

Vysvobození Izraele z egyptského otroctví.

Vzpomeňme na události vyvolaného Božího lidu, které popisuje druhá kniha Mojžíšova: Vysvobození Izraele z egyptského otroctví. Přesně to odpovídá tomu, co se děje v našem duchovním životě. Člověk byl nejdříve zajatcem satana. Byl v jeho otroctví i ve vleku svých nezřízených vášní. Potom přišla milost povolání ke křesťanskému životu, k následování Krista. Povolání jsme sice dostali, ale staré zvyky neodumřely, jsou stále v srdci. Máme stejné sklony, reakce, jednáme po staru... A přichází Bůh, vyvádí nás na poušť, do místa prázdnoty, abychom zapomněli na starý způsob života. Na poušti odumřeme hříchům, ale smysl pouště není jenom odumřít hříchům, ale dojít do Svaté země. Vyjít z ďáblova otroctví přes poušť do Země svobody. Na této poušti máme jen dvě možnosti: **buď se vrátit zpět – do země otroctví**, a užívat si pěkně po staru, ale se všemi důsledky – **nebo se vydat na další cestu**, vydat se Bohu v šanc. Risknout to, vsadit na jednu kartu: na **DŮVĚRU** k Bohu a **ODVAHU** vykročit do neznáma. Jak to řešil izraelský lid se dozvídáme z Písma svatého: jakmile přišla vyprahlost na poušti, začali šilhat po starých časech. Zapomněli na otrocká pouta a vzpomínali na Egypt, kde měli mísy s ovocem, masem, na melouny a česnek... Satan také nabízí „mísy s ovocem a masem“, ale jíst je budeme v otrockých poutech.

Odpověď na otázku, proč člověk prožívá vyprahlost - přestože se modlí a zpovídá, zní:

V této etapě duchovního života nejde o tresty za naše hříchy, abychom se jimi probrali – ale jde o naši **CELKOVOU OČISTU, O STŘET STARÉHO ČLOVĚKA S ČLOVĚKEM NOVÝM**. Jde o evangelní nároky na nás, nároky radostné zvěsti. V našem srdci tak vzniká pochopitelné napětí, které způsobil střet mezi modlou v našem srdci a Božím Duchem. Jde o napětí, ve kterém se musíme rozhodnout, komu budeme patřit, kdo nám bude vládnout z trůnu v našem srdci. Jde o setkání padlého člověka, který má staré zlozvyky - s Kristovými nároky. Jde o střet světského myšlení se smýšlením duchovním. Jde o ostrý střet mezi satanem a Duchem Svatým v našem srdci. Mají o nás zájem obě strany. Proto tolik napětí, bolesti, smutku, vyprahlosti, únavy. Chápeme, že plavec, běžec, turista... je po sportovním výkonu unaven. Proč by tomu mělo být v modlitbě jinak? Vždyť také zápasíme, starý člověk bojuje s člověkem novým – perou se v nás o naše srdce, o věčnost. A to s sebou přináší napětí a vyčerpání. Že to není příjemné? Že to bolí? Není divu. Jde o oběť a ta vždycky bolí, ale má hluboký smysl, jde o naši spásu. Spojme tedy své vyprahlosti, zmatky a bolesti s obětí Ježíše Krista. Spojme svůj malý kříž s křížem Krista – potom budeme mít v rukou mocnou zbraň proti zlému. Vzpomeňme jak zní první z Blahoslavenství: *„Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je nebeské království.“* – a naučme se, místo hořekování nad svými stavy, tato rozpoložení předávat Kristu.

O CITECH A POCITECH PŘI MODLITBĚ

Chtěla by láska, aby se milovaný neustále ničil výčitkami? Nebo by se spíše radovala z toho, že mohou vykročit po nové cestě?

Je tomu jako ve vztahu dvou lidí, kteří se mají rádi. K čemu by to bylo, kdyby muž seděl v koutku a stále by se trápil nad tím, jak moc ženě ublížil slovem. A jenom by seděl a naříkal: „*Víš, já jsem tě tak zklamal. Já vím, že jsme si už odpustili, ale já na to musím pořád myslet a nemohu dělat nic jiného.*“ To by neprospělo nikomu. Musí se odpustit, zavřít za tím dveře a jít dál.

BŮH MNE MÁ RÁD = Neničím se vyznanými hříchy
= Odpouštím si, vždyť i Kristus mi odpustil
= Unesu zklamání, selhání, své omyly

O radosti: radost ze života nepramení jen z příjemných pocitů a dobrých nálad. Má pravá radost má být zakořeněna v tom, kdo si mne zamiloval jako první. Z toho, že JSEM BOHEM MILOVÁN STÁLE STEJNĚ. Jeho láska ke mně nekolísá, není proměnlivá. Můj vztah je proměnlivý, já jsem na vlnách...

O pocitech: pocity jsou mnohdy zavádějící, působí na ně mnoho vlivů: počasí, tlak vzduchu, biologické výměny... Mnohdy mám špatnou náladu bez důvodu, probudím se a už prožívám smutek, tíseň – a nikdo mi nic neudělal, ani já jsem nic neprovedl, a přesto se cítím mizerně.

V duchovním životě se nesmím příliš starat o prožívání RADOST – NERADOST, VESELÍ – SMUTEK, nebo z toho zblbnu. Jsem od sebe svobodný, když vím, že jsem Bohem stále milován. Pán mne má rád i bez „mých dobrých pocitů“. V duchovním životě přece nejde jen o mé oblažování Pánem. O lásku se starej!

Zabývat se sebou věcně, nezaujatě: neodvozovat ze svých stavů, jestli jsem na tom před Bohem zrovna dobře nebo špatně! To nesouvisí nutně s tím, jak se zrovna cítím. Mám vycházet z toho, co jsem udělal nebo neudělal, zanedbal. Boží vůli bezpečně nepoznám podle svých proměnlivých nálad, ale SKUTKEM A VÝSLEDKEM. Pocity jsou také široké pole pro působení ďábla. Může trápit, sužovat, vyčítat vyznanou minulost... a mně z toho nebude zrovna nejlépe, ale to neznamená, že na tom musím být mravně špatně. To poznám podle svých SKUTKŮ, ty odhalují můj pravý stav a stupeň mé víry. Milosti vidím podle života, svých skutků. Držet se ovoce, ne pocitů. *Špatný strom nevydá dobré ovoce. A dobrý strom nevydá špatné ovoce.* (Mt 7:18) U někoho jsou pocity dobré, ale ovoce není žádné.

„Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit?... Víra, když se neprojevuje navenek skutky, je uvnitř mrtvá.... Ukaž mi tu svou víru, která by byla beze skutků! Já však ze svých skutků ti mohu dokázat svou víru. (srv. Jak 2:14-18.)

Nehodnotit svůj život pocity nebo svůj stav duše podle toho, jak se zrovna cítím, jak si připadám. Na to má vliv mnoho věcí. Mám žít Z VÍRY a ZE SVĚDOMÍ.

Žít z víry = Bůh mne má rád, stále stejně. Dokázal to na kříži. Pochybuješ? Pohleď na kříž!

Žít ze svědomí = co mi vyčítá svědomí, z čeho mne usvědčuje rozum – z toho se vyznat. Pro vnitřní radost není tak důležité JAK SE CÍTÍM, ale JESTLI MI SVĚDOMÍ NĚCO VYČÍTÁ NEBO NE, jestli můj vztah s Bohem je v pořádku, jestli roste. Bude-li základní vztah s Bohem dobrý, budu mít sílu dávat do pořádku i vztahy ostatní: k sobě, k druhým, k věcem.

V **pokusech** je člověk zmítán jako koráb na rozbouřeném moři. Necítí se dobře, má POCIT, ŽE NENÍ ŠŤASTNÝ... A začne mít dojem, že si ke štěstí musí nějak pomoci sám. V této fázi jsou útoky ďábla nejsilnější, protože člověk je nakloněný, kulhá na obě strany, váhá mezi dobrem a hříchem a pro demony je to příležitost k vítězství. Při pokušení ještě nedochází k mravní vině, ta vzniká až když je souhlas s pokušením, když člověk po tom předkládaném „štěstí“ touží, když si nějak pomůže, aby zakázané ovoce získal.

= být příliš spokojený se sebou

Projev pýchy :

= být příliš nespokojený se sebou

Možná zní zvláště, že nespokojenost se sebou má také kořen v pýše. Mohlo by se zdát, že nebýt se sebou spokojený je spíše projevem pokory než pýchy. Ale mluvíme o nadměrné nespokojenosti se sebou, která je spíše projevem zoufalství, než pokory. Takové nespokojenosti, při které člověk není se sebou spokojen nikdy, neuzná svou hodnotu, a vše co dělá, je pro něho malé a nedostatečné. Neocení své dary, ani za ně Bohu nepoděkuje.

Obojí vychází z nadměrného se zabývání svou osobou. Většinou svými náladami, pocity, prožitkem svého neúspěchu. Bůh je zajímavější, než moje pocity. Starej se více o lásku – než o své pocity!

Evangelní chudoba: Pán nás učí nejen přijímat nedostatky tohoto světa, snášet různé formy bídy... - k evangelní chudobě patří také přijmout a snášet své CITOVÉ VYPRAHLOSTI, být od nich prost, aby mnou necloumaly a neměly takový vliv na mé jednání s druhými. Aby mé jednání neřídily mé pocity a má kolísavá nálada.

Nebát se přijmout kříže tohoto druhu. My bychom chtěli Pánu Ježíši něco obětovat, něco velkého dát... a tak si vymýšlíme různé hlouposti jak se obětovat, co si odříct. Ale jestli se nenaučím snášet své smutné stavy, své vyprahlosti, svou citovou bídu... jestli tyto stavy budou pořád mít vliv na mé jednání, jestli se při nich nedokáží ovládat a zraňují druhé jen proto, že mně není dobře, že se na druhých potřebuji vybit, abych se uklidnil... potom mně k duchovnímu růstu páteční posty od masa moc nepomůžou. Samotný půst mně nezmění. Asketika bez změny chování a projevů lásky je k ničemu.

Má sebedůvěra, sebeúcta, hodnota nesmí být zakořeněna v tom, jak se zrovna cítím, v mých pocitech, náladách... ale v tom, kdo si mne zamiloval jako první, kdo se usmířil se mnou jako první: Bůh skrze Ježíše Krista! Mé bohatství nespočívá v mých darech, v mých schopnostech, kráse, zázemí... **Můj poklad je Ten, kdo mne miluje,** kdo z lásky ke mně přišel na tento svět a položil za mé hříchy svůj drahocenný život, abych já mohl získat věčné království...

PÁDY A POVSTÁNÍ

Vyprahlost prožili všichni svatí. Někteří zažili hlubokou vyprahlost po svém pádu, jiní nepadli, ale prožívali několik let bez útěchy. Rozdíl mezi svatými a námi není v první řadě ten, že oni nepadali a my padáme – ale v tom, že oni když padli, šli si hned k Bohu pro odpuštění. Oni měli pokoru a odvahu svou slabost uznat a přijmout. Svatí se neuráželi na Boha, že je nevybavil potřebnými silami podle jejich představ. Největší vina není proto, že jsem upadl – ale že jsem dal v srdci někomu nebo něčemu přednost před Bohem. Váhání a odkládání smíření s Bohem, je vždy známkou osobní pýchy.

Svatý Petr

Petr mnohokrát upadl, mnohokrát se mýlil – ale pokaždé šel za Pánem. Jiní nešli, Jidáš dal přednost farizeům. Pán si Petra nevyvolil pro jeho zdatnost, mravní sílu – ale pro jeho pokoru a ochotu. **Petr nebyl od počátku skálou, on se vedle Pána skálou stával postupně.** Totéž platí pro nás. Kolikrát měl Petr jiné názory a představy než Ježíš. Když Ježíš oznamoval učedníkům, co všechno musí Boží Syn vytrpět pro spásu světa, být zatčen, bičován, ukřižován, ale třetího dne že vstane z mrtvých – Petr si vzal Krista stranou a začal mu domlouvat a vysvětloval mu, co se má a nemá stát. Nebo jindy, když Pán opakoval co bylo dávno předpovězeno, že všichni od něho utečou až bude zatčen – a Petr se proti němu postavil, neuznal proctví Starého zákona, nepřijal ani Kristova slova a řekl: „*I kdyby všichni utekli, já neuteču!*“ A víme, jak to dopadlo. Dříve než kohout zakokrhal, Petr dokonce třikrát Krista zapřel. A to ještě bylo před bičováním, křížovou cestou. Ale potom vyběhl ven a plakal a plakal. Petr dosud hrdinskou povahou nevyňikal – tu sílu mu dal Pán až po svém zmrtnýchvstání, po seslání Ducha Svatého. Petr se postavil před zástupy lidí a nebojácně svědčil o Kristu, veřejně obviňoval farizeje ze zrady na Kristu. A později se dokonce radoval, když byl pro Krista krutě zbičován.

Shrnutí:

- PETR SI PŘÍLIŠ VĚŘIL: dal na své pocity, představy...
- POTOM ZKLAMAL: zakusil svou slabost, skutečný stav...
- POZNAL PRAVDU: došel k poznání pravdy o sobě a nechal si pomoci...
- ZAŽIL NOVÝ ZAČÁTEK: začal novou etapu náboženského života...

Svatý Pavel

Nebo vzpomeňme na horlivého stoupence farizejů, na Pavla. Před svým obrácením plně souhlasil se zabíjením křesťanů. A když vyjel na koni, aby se vraždění zúčastnil osobně, byl sražen z koně. Potom uviděl v oblacích velké světlo a zaslechl Kristův hlas: „Šavle, Šavle, proč mne pronásleduješ?“ Potřeboval nejen pád z koně, ale ještě časné oslepnutí, aby se probral ze svých náboženských představ. Jeho první kroky po obrácení směřovaly na arabskou poušť, kde strávil v rozjímání tři roky. Tam si ujasňoval s Kristem své životní postoje. A doufám, že nikdo nevěří tomu, že tam prožíval slastný život čerstvého křesťana...

Teprve po očistě mohl být pro Pána použitelný, dříve ne. A Pán z něho učinil apoštola národů. Toho, který byl schopen psát takové věty jako: „*Když jsem slabý – právě tehdy jsem silný. Spíše se budu chlubit svými slabostmi – aby na mě spočinula Kristova moc. A už nechci znát nic jiného, než Ježíše Krista a to ukřižovaného...*“

A poslechněme si, co říká apoštol Pavel o Boží výchově v listě Židům 12:4-15: „*Vždyť jste v zápase proti hříchu nekladli ještě odpor až do krve. Pustili jste z hlavy, že vás Bůh povzbuzuje jako své syny: Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysli, když tě kárá. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna. To káznění je k vaší nápravě: Bůh s vámi jedná jako se svými dětmi. Vždyť kterého svého syna otec nekárá? Všem dětem se dostává takového káznění... každého*

z nás pozemský otec přísně vychovával, a přesto jsme ho měli v úctě. Nemáme se proto tím spíše podřizovat Otcí naší duše, abychom dosáhli života? Onen vás vychovával jen pro krátkou dobu, a to tak, jak se mu to zdálo vhodné, tento však chce pro nás jen to nejlepší, abychom se stali účastnými jeho svatosti. Samozřejmě, pokud taková přísná výchova trvá, je to spojeno s bolestí, ne s radostí, ale potom to nese těm, kdo tou školou prošli, ovoce: pokoj a spravedlnost... Usilujte o pokoj se všemi lidmi a o svatost, bez které nikdo neuvidí Pána. Dávejte pozor, aby se nikdo pro svou liknavost nepřipravil o Boží milost.“

SVATOST NENÍ DÍLO OKAMŽIKU – TO JE PROCES

Že se nikdo nestane svatým okamžitě, přes noc, to je nám jasné; jak se lidově říká: „Žádný svatý z nebe nespadl.“ Možné je okamžité obrácení, je možné dostat okamžitý dar modlitby v jazycích, možné je také okamžité uzdravení, okamžité zázraky... ale okamžitá svatost – to ne! Tady musíme být bez iluzí. Obrácení může přijít okamžitě, teprve potom začíná proces, který by měl vyústit v svatost. Svatost je Boží dílo v našem životě. Vytrvat v modlitbě je jistá cesta ke svatosti. Modlitbou se postupně otvíráme Božímu Duchu. Otvíráme Mu postupně komnaty ve svém srdci, v kterých jsme před Bohem skrývali své „lásky“, které jsme nechtěli vydat, pustit na světlo, aby vyšla najevo jejich kvalita, aby byly vyzkoušeny Božím Duchem. Bůh, jestliže nás chce zbavit našich malých „lásek“, nedělá to proto, že by nás chtěl okrást, ale proto, že má pro nás připravenou lásku pořádnou, na kterou nedoplatíme. Duch Svatý touží přijít do našich srdcí a udělat v nich pořádek; On je Svatý, On je Exorcista, který je schopen z nás vyhnat zlého ducha i „starého člověka“.

Svatý František

Mnoho lidí s modlitbou začne, ale málo jich vytrvá, proto je tak málo svatých. František vytrval, a proto se stal svatým. Jednou se vracel domů v doprovodu opilých druhů – a náhle pocítil dotek živého Boha, který mu dal sílu změnit život. Později v malém kostelíčku Panny Marie, prožil tajemství mše svaté jako nikdy předtím. Slova evangelia svatého Matouše na něho zapůsobila tak, že otevřel komnatu ve svém srdci a konečně do ní nechal vstoupit Ducha Božího. Teprve potom dostal sílu uskutečnit slovo evangelia, které slyšel a které na něho zapůsobilo. Dlouho se ptal sebe a v modlitbě Boha, kam má jeho další cesta směřovat. Nyní přišel čas, kdy se to dozvěděl. **Duch Svatý se vždy při setkání s člověkem dotýká hlavy i srdce současně;** potom člověk nejen ví co je správné a co by se mělo udělat, ale má také sílu a lásku to udělat. Těžko nám někdo přesně řekne kam máme jít – ale Duch svatý je Duch Pravdy a Ježíš nám Ho slíbil. Duch nás uvádí do pravdy v modlitbách, ne v jedné. Bůh se nás dotkne v pravý čas, pokud nebudeme zavírat srdce, a to děláme vždy, když se nemodlíme, protože tehdy máme už své plány. Je nutné změnit svůj každodenní styl, abychom v něm měli dostatek prostoru pro přijetí Ducha pravdy, který po nás touží. Potom se jistě budeme snadněji rozhodovat na křižovatkách svého života a nebude to jen metoda: pokus – omyl, další pokus – další omyl...

Frant. prameny: obrácení, nemoc sv. Františka str. 103/ods.2 - 104

DVA ZÁKONY V NÁS

Dva zákony v nás

Do modlitby tedy patří: napětí, nechuť, úzkost, vyčerpání a neklid. Proč? Protože lidská přirozenost je nakažená a porušená hříchem. Následkem hříchu jsou v nás dva zákony: zákon těla a zákon ducha.

Gal 5:17: „*Tělo totiž touží po něčem jiném než duch, a duch zase po něčem jiném než tělo. Jsou to věci, které si vzájemně odporují.*“

Řím 7:15-24: „*Nechápu, co to dělám. Vždyť nekonám to, co chci, ale dělám to, co nenávidím... Ale to pak už nejednám já, ale hřích, který ve mně sídlí. Jsem si totiž vědom, že ve mně, to je v mém těle, dobro nesídlí. Dobrou vůli mám, ale skutek mi schází. Vždyť nekonám dobro, které chci, ale dělám zlo, které nechci... Shledávám, že je to jako pravidlo: třebaže chci konat dobro, vyjde mi z toho zlo... Já nešťastný člověk! Kdo mne vysvobodí od těla propadlého této smrti?*“ - ptá se svatý Pavel. A jeho otázky by mohly skončit hlubokou beznadějnou depresí... - ale nekončí. Pavel totiž vzápětí dodává: „*Díky Bohu! JE TO MOŽNÉ - SKRZE JEŽÍŠE KRISTA, našeho Pána.*“

Řím 8:3: „*Bůh poslal svého Syna, aby hřích zničil. On pak na sebe vzal tělo, jako mají hříšní lidé, Bůh pak na jeho těle hřích odsoudil ke zničení.*“

Řím 6:6: „*Vždyť přece víme, že STARÝ ČLOVĚK v nás byl spolu s Kristem ukřižován, aby ztratila svou moc přirozenost nakloněná ke hříchu a my abychom už více hříchu neotročili.*“

Řím 6:12-13: „*Hřích už nesmí vládnout ve vašem smrtelném těle: nesmíte dělat, co se tělu zachce... Svě údy dejte Bohu, aby on jich užíval jako nástroje ke konání spravedlnosti.*“

Jsou to povzbudivá slova Písma svatého, ale my se k té harmonii mezi tělem a duchem teprve musíme dopracovat, nebo chcete-li - domodlit.

Skutky těla a ovoce Ducha

Při odporu k modlitbě je důležité, abychom se naučili rozlišovat oč jde. Každou neúspěšnou a problém však nemusíme nutně spojovat s přímým působením Boha. Lidská psychika sama o sobě dělá hodně neplechy. Mějme tedy na paměti, že i při modlitbě si tělo bude žádat něco jiného než duch. A my se musíme rozhodnout, ke komu chceme patřit.

Řím 8:5-7: „*Kdo žije jak chce tělo, usilují jen o věci tělesné. Kdo však žije, jak chce Duch, o věci duchovní... Snahy lidí tělesných stojí v nepřátelství s Bohem... Kdo žije svému tělu, nemohou se Bohu líbit.*“ Potom se nedivme, že skutky lidí tělesných a duchovních budou rozdílné. Nechme znovu promluvit Písmo svaté:

Gal 5:19-25: „*K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Jsou to: necudnost, nečistota, chlípnost, modloslužebnictví, čarodějnictví, nenávisti, sváry, žárlení, hněvy, ctižádosti, nesvornosti, stranictví, závisti, vraždy, opilství, hýření a jiné takové věci... Lidé, co takovéhle věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království*

Ale ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotu, věrnost, tichost, zdrženlivost... Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Protože Duch je náš život, ať nás Duch vede také k jednání.“

Pro nás je důležité, abychom při modlitbě dokázali rozlišit a vyhodnotit:

TĚLU SE NECHCE: lenost, zlozvyky, svět...

DUCHU JE POTŘEBA: modlitba, dobro...

To stačí. Více své pocity nedramatizovat. Tělo chce co žádá padlá přirozenost, ale duchu je zapotřebí se modlit – tak se půjdu modlit. Dbát na to, co chce **rozum** a **vůle** – tomu dávat přednost před svými náladami. Tělo se časem podrobí, ale až za nějaký čas, po dlouhé době cvičení. Tělu se nechce dělat nic, z čeho by nemělo užitek, vzpírá se, zlobí nás... ale to časem přejde. My bujného koně zkrotíme.

Při otrávenosti při modlitbě se vyznat v tom CO SE VLASTNĚ VZPÍRÁ? TĚLO NEBO DUCH? Bojuje se lépe, když známe nepřítele. Vyznat se ve svém odporu.

BRÁT VÁŽNĚ: že lidská přirozenost je zkažená. Nejen na povrchu – ale v samém jádru
ale jsem vykoupený a jsem milován samotným Bohem

HARMONIE: mezi tělem a duchem se časem dostaví, ale až po očistě. Dokud nebudu
očistěný, tělo z mých duchovních cvičení jásat také nebude.

TOUHA A SNAHA PŘEKÁŽKY DÁVANÉ BOHU Z NAŠÍ STRANY

Vadí nám, že nedosahujeme dokonalosti, že nemáme jasné poznání duchovních věcí, že vnitřně rosteme pomalu. Došli jsme na hranici svých možností a zjistili jsme, že dál už nemůžeme, přestože bychom v duchovním světě chtěli jít dál. Je nám jako bychom stáli před ohromnými vraty, za kterými je Bůh – a nemáme sílu sami ty dveře otevřít. Víme, že Bůh existuje, ale nemůžeme k Němu blíž a trápí nás to. V podvědomí máme představu, že Bůh nám ty dveře nechce otevřít. Že my makáme, dřeme se, snažíme se modlit... a ono se „nic“ neděje. Kde je překážka? Kde nastala chyba?

Překážka není v našem poznání, protože o duchovním životě jsme slyšeli a četli mnoho věcí. Překážka je v nedostatečném přijetí Boží lásky a vůle. Mohutná vrata se otvírají směrem k nám. Nejdou otevřít, protože se stalo něco závažného z naší strany. Na těch vratech jsou dvě velké závory, petlice. Vrata mezi Bohem a námi nikdy sami neotevřeme, na to nám síly nestačí, otevřít je musí Bůh sám, to je mystika. My máme dostatek síly, abychom z těch vrat odstranili ty závory, petlice.

My si často myslíme, že Boha nezištně milujeme – ale přitom nám jde o nás samotné, i v modlitbě. Chceme jít za vrata, ale ne pro Lásku samotnou – kvůli sobě, abychom z toho něco měli. A proto to nejde, nejsou z vrat odstraněny petlice pýchy, egoismu.

Dvě závory nazvané: TOUHA A SNAHA

Jednou z těch překážek je petlice nazvaná TOUHA. Když budu pečlivě a poctivě zkoumat, oč mi v modlitbě opravdu jde, zjistím, že mi jde více o sebe než o Boha. Modlím se – a v podtextu je, že pořád něco chci pro sebe. Může to mít zbožný nátěr, ale v podstatě mi jde o mou osobu. Abych něco dostal, abych získal... A už méně mi jde o to, abych poznal a naplnil Boží vůli, abych miloval Boha pro Boha, nezištně, jen tak, pro Jeho Krásu a vlastnosti – ne pro dárky. Natož abych toužil po oběti pro tento svět.

Po čem opravdu toužím? Oč mi v srdci jde? Co chci? Víím to vůbec?

Druhou závorou je SNAHA. Jedna věc je po něčem toužit – a jiná věc je pro to něco dělat. Zamýšlíme se nad svými skutky. Odpovídají mým touhám? Jedna věc je toužit po zdokonalení – jiná věc jsou mé skutky. Člověk může toužit po tom, aby uměl hrát na hudební nástroj, aby uměl cizí řeč..., ale jestli nebude cvičit, učit se, samotná touha mu stačit nebude. Proč by to v duchovním životě mělo být jinak? Já chci být svatý – ale z postele neslezu... Touha k upečení koláče nestačí.

ROZDÍL MEZI „CHTĚL BYCH“ A „CHCI“

Je rozdíl mezi „chtěl bych“ a „chci“. „Chtěl bych“: uznávám, že skutek, ctnost, hodnota... přede mnou je dobrá, ale nejsem ochoten pro ni příliš udělat, něco obětovat. „Chci“: jsem ochoten pro to podniknout cokoli, co je v mých silách, přinést nějakou oběť, něco ztratit, abych získal více

POKORA PŘI MODLITBĚ JE NUTNÁ

Říkali jsme si, že se člověk musí „snažit“ – stejně důležité je, jak se snaží. Vedle sebe máme CHTĚNÍ a SNAHU. Chtění je to, co si přeji, po čem skutečně toužím; snaha je to, jak a jakými prostředky o cíl usiluji. To jsou dva zámky od dveří mezi Bohem a mnou, od kterých mám klíče pouze já.

Nesnadnost, pády, rozptylování... to všechno jsou věci, které nám zjevují vlastní slabost. Mějme ale na paměti, že pokorného člověka slabost neodradí. Zná svou slabost a počítá s ní, ví, že bude padat znovu a znovu – ale to ho neodradí od nových a zároveň jiných začátků. Domýšlivý člověk se při neúspěchu hned naštvě, urazí se, přestane s tím, co začal. Zlobí se ne

proto, že zklamal Boha, ale proto, že zklamal SEBE a své ideály, které si předsevzal. Kdykoli zjistíme, že se při modlitbě zlobíme proto, že to nejde – můžeme si být jisti, že to je naše uražená pýcha.

Pokorného člověka neúspěch nikdy nepřekvapí a neodradí, počítá s ním a proto neotálí začít s modlitbou znovu a znovu a znovu. Obrací se k Tomu, kdo dokáže ze slabosti udělat sílu. Jedině Bůh dokáže ze slabosti udělat sílu, něco pozitivního.

Co platí o modlitbě, platí o celém duchovním životě. Proto také platí: JAKÁ MODLITBA – TAKOVÝ ŽIVOT a obráceně. My všichni jsme hříšníci a budeme padat až do své smrti. NÁŠ ÚSPĚCH NESPOČÍVÁ V TOM, ŽE NIKDY NEPADÁME, ALE VTOM, ŽE NEUSTÁLE VSTÁVÁME.

3. ZÁKLADNÍ PRINCIPY V MODLITBĚ

- 1. princip: udělat si pravidelný čas na vnitřní modlitbu**
- 2. princip: být na modlitbu řádně připravený**
- 3. princip: nevzdávat se příliš ukvapeně věcí, které máme rádi**

1. princip: udělat si pravidelný čas na vnitřní modlitbu, modlitbu srdcem, upřímný, důvěrný rozhovor s Bohem. Touha po hrdinství, na které stejně nemáme, nemůže být v modlitbě na prvním místě. Nemodlit se podle toho jestli se mi zrovna chce nebo nechce, ale modlit se především pravidelně, ne podle svých kolísavých pocitů. To by se člověk modlil jen tehdy, kdy by se cítil dobře. My potřebujeme modlitbu stále, ať je nám dobře nebo zle, ať jsme zmítáni pokušením nebo zmatkem...

2. princip: být na modlitbu řádně připravený. Pokud se večer jdu modlit a jsem fyzicky nebo psychicky úplně zničený, má modlitba nebude stát za nic. To je to samé jako kdybych vyčerpaný usedl k učení nebo za volant auta a sliboval si od sebe výkony, na to přirozenost už nemá. A nadpřirozenost předpokládá přirozenost.

Pozor na to, abychom nadměrnou prací v sobě neudusili ducha modlitby. Stává se nám, že ve dne máme příliš mnoho zbytečné činnosti a **na modlitbu zbytek okrajový čas** – proto nejsou pokroky v duchovním životě, a to jsme si zavinili sami. Také mít dostatek času na přípravu k modlitbě, abych si nevyčlenil na modlitbu dvacet minut a z toho jsem patnáct minut nelistoval v knize.

U světců je tomu tak, že oni byli schopni sloužit Bohu i lidem dohromady, neodděleně. U nich není rozdíl jako často u nás: toto je teď pro Boha, toto je pro mě a tamto je pro druhé... Oni dosáhli harmonie mezi modlitbou a činností, všechno se jim stalo modlitbou. O svatém Františkovi se říká, že on sám se stal modlitbou.

3. princip: nevzdávat se příliš ukvapeně věcí, které máme rádi. To je typická záležitost začátečníků nebo lidí po prožití mimořádné milosti a blízkosti živého Boha – likvidace věcí, vymazání hudby, velká čistka věcí... protože přece stačí Bůh, nic víc nepotřebujeme... Uplyne pár týdnů nebo měsíců a likvidátor věcí začíná silně šilhat po smetišti, kam ty věci vynesl, a je z toho smutný...

Je rozdíl mezi věcmi, které mi škodí, dělají ze mne otroka hříchu, ty musím z domu vyhodit bez lítosti - a je rozdíl mezi věcmi, které mne těší, ale neškodí. Pokud mne neokrádají o čas, který mám věnovat Pánu, tak se s nimi mám loučit s rozumem. zkrátka Lidé se často obklopují věcmi z důvodu vnitřní prázdnoty. Bude-li více lásky v mém srdci, budu stále méně potřebovat věci. Ale není-li láska, prázdň byt mi k duchovnímu růstu nepomůže...

O TRPĚLIVÉM ČEKÁNÍ POD KŘÍŽEM

Někdy nám připadá, že při modlitbě pod křížem se nic neděje – protože my nic necítíme. Ale tak tomu není. Křížem byl spasen svět i já. Na kříži se staly největší události dějin lidstva, nehledě na to, jestli to já zrovna vnímám. Pod křížem odumírám svému sobectví, přehodnocuji své požadavky, svůj život. Pod křížem dosahuji odpuštění svých hříchů a docházím posvěcení. Měl bych mít na paměti, že jako se z pouště putuje do Svaté země – tak se od kříže putuje ke Kristovu hrobu. Tam se nejenom pláče, ale především se čeká na zmrtvýchvstání a seslání Ducha Svatého. Tam máme zpívat píseň naděje: „Se Smrtí Život utkal se v podivuhodném zápase, aleluja, aleluja!“

Pohledme na obrazy svatých, všichni jsou znázorňováni v pozici očekávání. Očekávání modlitebníka je pravý advent. A po vroucím očekávání – adventu, přicházejí vánoce, narození Krista. Kristovu příchodu na tento svět nezabránily ani hříchy světa, ani to, že ho nikdo nikde nechtěl přijmout. Z lásky k nám se narodil v chlévě. A dokázal tak, že mu nejde o paláce a zlato jako vládcům této země – Jemu jde o příchod do našeho nemocného srdce. **Krista neodradí ani chlév v našem srdci.** On má v sobě dost lásky, aby za mnou přišel i do chléva.

V době očekávání Kristova příchodu můžeme činit pokání za své hříchy. Sv. František, a jaký to byl kajicník, nabádal své bratry, aby konali pokání s radostí. Protože smutné křesťanství – je smutné křesťanství. Žijme více z Kristových příslibů a víry v ně, než ze svých kolísavých pocitů. Pod křížem Pánovi dávám sám sebe – a radostného dárce miluje Pán. Nebo se snad Pánu máme dávat celí zarmoucení, se zasmušilou tváří? Jaká by to byla důvěra v Boží Milosrdenství?

Čas pro modlitbu

Celý duchovní život spočívá na vyváženosti mezi prací, časem pro sebe, pro druhé, modlitbou a odpočinkem. Každý extrém se vymstí. Nám se spíše stává, že přes den máme příliš zbytečné činnosti – a **na modlitbu zbyde málo času.** Sice se modlíme, ale v duchovním životě nejsou pokroky. To jsme si zavinili sami, Bohu nelze dávat vinu. On byl připraven, my ne. Nebyl růst, protože byla nedostatečná péče. To znáte z všedního života: některý druh půdy když v květináči vyschne, ztvdne natolik, že nepropouští vodu ke kořenům. Když květinu zalijete jen narychlo, ona vám uschne. Ztvrdlá půda se musí zalévat pomalu a delší dobu. Tak je to i s našim srdcem.

K modlitbě tedy patří: **udělat si na modlitbu pravidelný čas.** Nedát na to, jestli se mi zrovna chce nebo nechce, jestli mám náladu nebo něco cítím... Prostě udeřila stanovená hodina – tak jdu a hotovo. Tělo se třeba bude vzpírat, ale dám na to, čeho si žádá duch. Ta pravidelnost přinese do mého života kvalitní řád.

A ještě jedno k dobré modlitbě patří: **být na modlitbu řádně připravený.** Kdo si myslí, že vstane od televizního seriálu a bude se hned kvalitně modlit, ten se plete, protože se mu budou v hlavě honit postavy a děje z filmu... Nebo nechat modlitbu až na závěr dne, kdy sotva lezu - jak bude vypadat? To bude otrava pro mne i pro Pána ☺.

Někdy toho potřebuji s Pánem probrat nebo Pánovi vyznat hodně, jindy budu jen mlčet a Jemu naslouchat. Tiché naslouchání není marná modlitba! Jenom tak sedět a být pro Pána, bez požadavků, proseb, nářků... prostě být jen a jen pro něho. Dopřejte si takovou modlitbu, naučte se jí - vždyť on zná vše dřív, než to vyslovíme, vždyť jemu na vás záleží. On vám pomůže i když budete mlčky sedět pod křížem a dívat se na Něho, když u Něho budete z lásky a vděčnosti. Ježíš Kristus vyvolil své učedníky proto, aby byli s ním. To je jejich první úkol, být s Kristem. Tebe si také vyvolil, abys byl s ním. U Něho a s Ním tvořte program svých dní i života.

O PODSTATĚ SEBEÚCTY KŘESŤANA

Nezáleží tolik na tom, jestli se mi práce povedla nebo ne, jestli si druzí o mně myslí to či ono, zda mne zrovna berou nebo neberou - to je proměnlivé. **V pracovním úspěchu nebo neúspěchu, v sympatiích nebo nesympatiích lidí NESMÍ být zakořeněná má víra, mé štěstí nebo má sebeúcta!** Toto jsou okrajové věci. Kdybych je neúměrně prožíval, ničil bych se. To, jestli mne druzí zrovna berou nebo neberou, jak mne vidí sousedé... to mi nemá a nesmí vzít radost ze života. Nežijeme kvůli sousedům. Vždyť víme, že názory ulice jsou často den ze dne zcela opačné, rychle se mění. Tomu tak bylo od pradávna. Vždyť i v době Kristově lidé nejdříve volali na Ježíše Krista: „Hosana, Synu Davidův!“ a zanedlouho volali zřejmě titíž: „Ukřižuj! Ukřižuj!“.

ČLOVĚK MÁ TAKOVOU HODNOTU, JAKOU MÁ PŘED BOHEM – ani větší, ani menší. Nepřeceňovat se, ale ani se nepodceňovat. Má důstojnost nespočívá v tom, co se mi zrovna povedlo nebo nepovedlo, ani v tom, co si o mně zrovna myslí druzí. MÁ DŮSTOJNOST SPOČÍVÁ V TOM, KDO SI MNE ZAMILOVAL = V BOHU, a v tom, jak na tuto Lásku odpovídám.

ÚKOL KŘESŤANŮ

A to je právě úkol křesťanů: odpovídat na Boží lásku láskou. Jedním nejúčinnějším způsobem, jak můžeme druhé vést druhé k Bohu, je **nechat se Boží láskou proměnit tak**, aby ostatní zřetelně viděli, **že i přes své neduhy jsem v nitru opravdu šťastný**. Nikdo nebude naslouchat slovům pokrytce, lidé nebudou důvěřovat člověku, plnému nevyřešených mindráků. Tomu, kdo nezvládne ani sám sebe.

SPOKOJENOST JE DVOJÍHO DRUHU

Spokojenost je dvojího druhu. Jedna, když vnější věci do sebe zapadají tak, jak si představuji – a potom mám z toho radost (to se může v zápětí změnit). Druhá spokojenost vychází z nitra, z duchovního života, ze vztahu s Tím, kdo si mne zamiloval, tedy z Boha. A ta přetrvává i tehdy, když se okolnosti změní, když se mi situace nebo vztahy zrovna nevedou tak, jak bych si přál. To je radost trvalá, vnitřní, která vychází z víry a z důvěry k Pánu.

Dosáhnout této vnitřní radosti je pro mne úkol, to mám na starosti. A dokud si tento úkol nevezmou v rodině, ve společenství **všichni** opravdu k srdci, – těžko spolu budeme dobře vycházet. Podle kvality tohoto hledání potom vypadá kvalita vztahů. Pokud tento vnitřní pokoj nebudeme hledat především ve vztahu s Bohem, nemůžeme očekávat, že spolu budeme vycházet kvalitně; spokojenost a radost budeme hledat stále znovu a znovu ve vnějších věcech, které nám ji prostě zajistit nemohou.

Věci nemohou mít přednost před vztahem k Bohu a člověku. To je modlářství. Před sebou mám mít stále pořadí důležitosti: **první místo patří Bohu**, protože od Něho všechno pochází, **druhé místo patří vztahům**, protože žijeme jeden pro druhého, a až **třetí místo patří práci**. Kdykoli z tohoto pořadí něco obrátím, nevyplatí se to. To vidíme často v denním životě, lidé dají přednost věcem před vztahem a jsou schopni se do krve pohádat kvůli věcem. Na věc se zapomene, ale na pokažený vztah těžko.

Příklady: Jeden bratr zahradník pěstoval květiny. A druhý bratr mu nechtíc autem přejel tři karafiáty. A ten bratr udělal takovou scénu, jako by šlo o mnoho. Nebo jeden představený rozdal chudým lidem modřínové fošny. Druhý bratr mu to neodpustil ani po deseti letech.

Nesmím dohromady sloučit: „tys mi přejel karafiáty, ty jsi rozdal vzácné trámy“ = jsi tedy zlý a ošklivý člověk. Nedát přednost věcem před vztahy. **BŮH, VZTAHY, VĚCI.**

ZPYTOVÁNÍ SVĚDOMÍ

Podstata hříchu

Abych dokázal správně zpytovat svědomí, musím rozlišovat, co je podstatou hříchu. Co je podle vás podstatou hříchu?..... Většina křesťanů odpoví: Podstatou hříchu je porušení Desatera Božích přikázání. Někteří odpoví, že jsme nevykonali co Desatero ukládá. Ale málokdo odpoví, že jsme porušili vztah s Bohem. Podstatou hříchu je **porušení lásky k Bohu a bližnímu**.

Proč dal Bůh člověku Desatero přikázání? První lidé v ráji Desatero nepotřebovali. Věděli co je správné. Bůh byl s nimi a oni věděli co mají dělat. Po hříchu lidé začali bloudit, přestali rozlišovat co je správné, rozum se jim zatemnil a vůle oslabila. Proto Bůh sestoupil k člověku a na hoře Sinaj dal Mojžíšovi do rukou desky Božích přikázání. Desatero je návod k dokonalosti, abychom věděli co je správné, co patří k naší lidské přirozenosti, abychom podle ní mohli žít dokonale a nemuseli jsme jednat zvráceně.

Je tomu jako v manželství. Kdyby žena byla svému muži nevěrná, a potom přišla domů a řekla jen: „Vyznávám se, že jsem porušila manželskou smlouvu, manželský slib“ – a tečka. Copak jde jen o ten slib, smlouvu? Vždyť se vzali kvůli tomu, že jim hořelo srdce. Ta smlouva, ten slib vzešel z jejich lásky. Jde o vztah, ne o smlouvu. Jde o manžela, ne o listinu.

Zrovna tak je tomu i s Božím Desaterem. Je to smlouva Boha s člověkem, která vzešla ze vztahu lásky. Podstatou hříchu je tedy narušení lásky, vztahu.

Pokud bude základní vztah v pořádku, vztah s Bohem – bude v pořádku i můj vztah k sobě, nebudu plný sobectví a komplexů, nebudu se vybíjet na druhých. Potom budou v pořádku i vztahy s ostatními lidmi a také k věcem.

Klasické zpytování svědomí křesťana:

„Co jsem dnes udělal špatně. Čím jsem se provinil? Co jsem neudělal? Kde jsem zhřešil? Co jsem poničil?“ = „**Jsem debil, dobrou noc...**“

Z takových úvah může vzejít špatné sebeohodnocení. Můj den se tedy skládal ze samých provinění, nedostatků a hříchů?! Mám si svou depku ještě prohloubit? Není divu, že takových úvah se chopí ďábel a náboženství nám pěkně otráví, až zhnusí. Nakonec začnu šilhat po „spokojených“ pohanech, které nic netrápí. To má být výsledek zpytování svědomí? Pozor na to, abychom si deprese nezpůsobovali sami...

Copak v mém dni jsou jenom samé prohry? Samé negace? Mé chování je jenom hříšné? Dnes jsem tedy nevykonal nic dobrého? Od Pána jsem dnes nic nedostal? Kde zůstala vděčnost Pánu? Kde díky a chvály za prokázanou lásku, dobro a dary?!

Na konci zpytování svědomí bychom měli sečíst své poklady – jako si je přepočítával Lakomec v Moliérovi.

- NEJEN: ČÍM JSEM UBLÍŽIL BOHU A BLIŽNÍMU
- ALE TAKÉ PŘIPOJIT: CO DOBRÉHO JSEM DNES DOSTAL?
 - CO DOBRÉHO JSEM DNES VYKONAL?
 - NEVIDĚT A NEZPYTOVAT JEN TO NEGATIVNÍ

Nejen „MEA CULPA“ (má vina) - ale také „MAGNIFICAT“ (velebí má duše).
Velebí má duše Pána: **nebot' mi prokázal ...** Nejen zarecitovat Mariin chvalozpěv, ale napasovat ho na sebe. Pán pro mne učinil... Vytrhl mne z toho a toho... Zachránil mne před...

SOUVISLOST MODLITBY SE VZTAHY

JAKÁ MODLITBA – TAKOVÉ VZTAHY
JAKÝ ŽIVOT – TAKOVÁ MODLITBA

Základní problém

Můj základní problém nespočívá v mém vztahu k lidem nebo snad věcem – ale ve vztahu s Bohem. Pokud není ten základní vztah s Bohem v pořádku, je chyba přímo v kořeni – a odtamtud potom vyrůstají všechny další špatné vztahy a problémy. Bude-li základní vztah v pořádku, jistě budou v pořádku i mé vztahy k lidem i věcem.

**„Jak poznám, jestli se dobře modlím, jestli miluji Boha?“
„To nejsnáze poznáš podle toho, jak miluješ lidi. Jestli se změnil tvůj život.“**

UKAŽ MI SVÉ VZTAHY – A JÁ TI UKÁŽU TVOU LÁSKU K BOHU
ŘEKNI MI JAK SE MODLÍŠ – A JÁ TI ŘEKNU JAKÝ JSI

1 Jan 4:20-21: *„Říká-li kdo: ‚Miluji Boha‘, ale nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo totiž nemiluje svého bratra, kterého vidí, jak může milovat Boha, kterého nevidí?“*

1 Jan 4:7: *„Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.“*

1 Jan 3:15: *„Každý kdo nenávidí svého bratra, je vrah.“*

Svatý Jan říká „vrah“, ale přitom nemluví o úkladné vraždě – ale o nenávisti. O satanovi můžeme říci, že je vrahem vztahů, on s tím začal. A kdo nenávidí svého bratra, je žákem satana. Když Kristus shrnuje celé své učení do prostých požadavků, říká jasně: „Miluj Boha a bližního. To je celý Zákon a Proroci.“ Satanovi svody jsou také jasné, vedou k celkové nenávisti.

Kvalita tvého srdce se pozná podle kvality vztahů

Lidé si vzájemně nastavují zrcadla pravdy. Temnoty v našem srdci nejsnáze vyjdou na světlo skrze vztahy. Vycházet se sebou je lehčí než vycházet s ostatními. A vycházet s těmi nejbližšími je vůbec nejtěžší. Protože tam nemám sílu hrát komedii po celý den. Vztah s nejbližším je jako zrcadlo mého nitra. V něm vidím kvalitu svého srdce.

Vztahy s nejbližšími nás dokonale proklepou. Ve tvém chování vyjde najevo jaký jsi skutečně... Jaký je tvůj duchovní život... Jaký je stav tvé duše... Na co si hraješ... Co se venku snažíš utajit, to doma vyjde najevo. V kostele se usmíváš na lidi – doma jsi hulvát. V kostele zbožně svíráš růženec – venku jsi plná jedu a pomluv. Má taková zbožnost cenu? Řekni mi jakou? Myslíš, že tě Pán pochválí za pokrytecké chování?

I když nám Bůh ve svátosti smíření hříchy odpouští, velmi často za námi zůstávají narušené vztahy. Někdy nestačí vinu vyřešit jen s Bohem – někdy ji musím vyřešit i s tím, komu jsem ublížil. Bližního hrubě urazím – a potom to řeším jen s Bohem? To je divné. To nejde, musím se omluvit, dát vztah do pořádku, jinak mi Bůh nedopřeje pokoj. On nebude mlčet ke křivdám. Pokání je svátostné: svátost smíření s Bohem - a pokání mimosvátostné: s bližním.

OD VZTAHU MOHU OČEKÁVAT POUZE TO, CO DO VZTAHU VLOŽÍM

Chci-li zažít pokoj doma, zázemí, lásku, něhu, přátelství, porozumění, odpuštění... musím to také dopřát a dávat druhým... Pokoj, pomoc, důvěru, vlídnost, mírnost, milosrdenství...

Zlaté pravidlo našeho chování: Mt 7:12: **„Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno dělejte vy jim, neboť to je celý Zákon i Proroci.“** To je od Krista dokonalý program na celý život. A tak jednoduše podaný, že ho pochopí i malé dítě.

A můžeme si říci se svatým Františkem: *„Bratři, začněme znovu, ještě jsme nic neudělali.“*

ČTYŘI DRUHY DOBRÝCH LIDÍ

1. Lidé, kteří nekonají zlo

Jsou lidé, kteří sice nekonají zlo, ale nesnaží se o dobré skutky. Spokojí se s nečiněním zla. Spokojeně žijí s druhými lidmi, nikoho neurážejí ani nedávají veřejné pohoršení. „Vždyť nedělám nic špatného, nepomlouvám, nelžu, nekradu, nehřeším – tak co po mně ještě chcete?“

Takoví lidé sice mají dobré zvyky, ale v konání dobrých skutků jsou leniví. Nevnímají potřebu změny, nedokonalost, potřebu dělat něco pro druhé.

2. Lidé, kteří také nekonají zlo – ale nadto dělají dobré skutky

Další skupinou lidí jsou ti, kteří nedělají zlo a nadto se snaží o lásku k bližnímu, pokoru, čistotu srdce, modlitbu... ale spokojí se s průměrem, za vyššími ctnostmi se neženou. Stačí jim, že se pomodlili své modlitby, v pátek se postili od masa a v neděli dali finanční příspěvek do kostela. Jsou spokojeni sami se sebou. Mají zalíbení ve svých dobrých skutcích.

3. Lidé ještě lepší, kteří se nespokojí s pouhým odříkáním

Třetí skupinou jsou lidé, kteří si oškliví zlo a utíkají od něho. Horlivě se snaží o dobré skutky, a když udělají co mohou, připadá jim, že udělali málo vzhledem k tomu po čem touží. Dobře rozumí slovům svatého Pavla: „*Tělesné cvičení je užitečné k máločemu.*“ 1 Tim 4:8. Odříkání potěch jim nestačí, touží po duchovních ctnostech, po zakoušení Boží lásky. Chtějí zakoušet sladkost své modlitby – a hříchy druhých je netrápí. Touží po svém štěstí – ale netouží, aby byli všichni lidé dobří a šťastní, jde jim jen a jen o sebe. Nepocítují žádnou bolest nad zlem druhých, to je nezajímá, protože se věnují jen sobě a Bohu. Vlastní klid je jim přednější, než péče o druhé.

4. Lidé nejlepší – usilují o lásku Boží

Lidé čtvrté skupiny jsou lidé nejlepší. Vyznačují se nejen nevinností, ctnostmi a horlivostí – ale netěšili by se z vlastního pokroku, kdyby jiné nepřitáhli k Bohu. Jdou ve stopách Krista, který se nespokojil se svou dokonalostí – ale přijal úděl služebníka, který vedl ke spáse druhé. Mají jak lásku k Bohu, tak lásku k lidem. Pravá láska k Bohu netouží jen po prožívání vlastní sladkosti, ale touží šířit Boží vůli a kult. Tito lidé touží po tom, aby i druzí poznali a zakusili lásku Boha. A trápí se, „protože láska není milována“. Dobře chápou slova svatého Pavla, že kdyby udělali cokoli dobrého bez lásky, nic jim to neprospěje, 1 Kor 13 kap.

Když opravdu miluješ Boha a vše co je Boží – tak se také rmoutíš, když Bůh není známý, v úctě, když není milován, poslouchán, když se rozvrací úcta k Bohu.

Když opravdu miluješ bližního a máš rád jeho spásu – tak se také rmoutíš z každé jeho škody, z jeho neúspěchů, z malého pokroku a jeho hříchů. Není ti to jedno.

PŘI DOTEKU DUCHA SVATÉHO SI NĚCO UVĚDOMÍME

- Uvědomíme si svou vlastní slabost, malost a hnusotu hříchu, kterým jsme nakaženi. Svůj skutečný stav, svou hříšnost, lenost, své zvrácenosti... tady není moc místa na prožívání něžnosti a sladké útěchy, tady je prostor tvrdé skutečnosti. Je to nastavení zrcadla pravdy, do kterého se prostě budeme muset podívat, abychom ji znali.

- Uvědomíme si také, že nejsme na tomto světě nakaženi sami, že jsou nakaženi také ostatní lidé, kteří také potřebují ošetření Ducha svatého. Zde může být i naše úloha, zde se můžeme stát sanitáři Ducha svatého. On bude Lékař, my jeho „sestry“. Dotekem Ducha svatého procitneme do reality. Uvidíme, že ti, na které jsme dosud spoléhali a chtěli se o ně opřít jako o sloupy záchrany, jsou také nemocní, i oni jsou nakaženi, a my to dosud netušili...

- Uvědomíme si zároveň zkaženost celého světa, poznáme jak hluboce jsme všichni klesli. Poznáme ty falešné masky, co si malujeme na tváře, abychom zakryli svůj skutečný stav padlé bytosti, aby nikdo a ani my jsme neviděli duchovní malomocenství, které nás zachvátilo. Bez pomoci Ducha Utěšitele, bychom ten hrozný pohled do zrcadla pravdy neunesli.

- Uvědomíme si, kromě naší vlastní ubohosti a slabosti, i moc království satana a jeho spojenců, svou zranitelnost od nich, jak snadno jsme upadli do jejich léček...

A TOTO POZNÁNÍ SKUTEČNOSTI V NÁS ZŘEJMĚ ZPŮSOBÍ STRAŠNÝ, AŽ DEPRESIVNÍ STAV. Bez Boží pomoci by se člověk z takového poznání asi zbláznil. Lidé tohoto světa takové bolesti a deprese nemají, protože se nevidí bez masek. Nevidí a nechápou pravdu o sobě ani o světě, protože nepřijali Ducha pravdy. Na ně poznání skutečnosti teprve čeká. Blahoslavení, kteří pravdu chtějí poznat co nejdříve a nechtějí si na ní počkat až v očistci. Jedině pravda a Boží odpuštění nás osvobodí.

SVÁTOST SMÍŘENÍ

Jakmile se nás dotkne Duch svatý, okamžitě poznáváme nejen svou hříšnost, slabost a ubohost, ale také Boží dokonalost a lásku k nám. Nejde jen poznání vlastní ubohosti a bídy - smysl očist'ování je pokračování v cestě k dokonalosti. Očist'ování nemůže končit jen zážitkem ubohosti - smysl očisty je vyčistění srdce, uzdravení jeho ran a především naplněním dobrými věcmi. Proto je důležité své viny co nejvíce poznat, abychom hřích mohli odevzdat Božímu milosrdenství, které je ohromné jako oceán. Naše vyznané a olitované hříchy se potom utopí v moři Božího milosrdenství jako loď s hnilobným nákladem. Moře si s tím nákladem už poradí.

Je důležité často přistupovat ke svátosti smíření, protože **je rozdíl mezi tím, jestli se léčíme nebo neléčíme**. Také je důležité přistupovat ke svátosti smíření jako ke SLAVNOSTI SMÍŘENÍ, abychom si z Boží léčby neudělali zbytečné trauma. Ve svátosti smíření, kterou ustanovil Kristus, protože věděl, že budeme na cestě do nebe často padat, nám odpouští hřích a zdroj hříchu je postupně likvidován, i když nám to jde pomalu, ale jde to jistě.

Je pochopitelné, že když nám Duch svatý zjevuje pravdu o Bohu a o nás, že současně s tím poznáváme vlastní slabost a ubohost. Ale to pro nás nesmí být jen zdroj traumat, vždyť jde o projev Boží lásky, o dar! Uzdravit nás dokáže jen Pravda. Duch svatý působí

jako Duch lásky: současně odkrývá naše slabiny, ale přitom nám jasně zjevuje Boží moc, dobrotu a sílu, Boží ochotu nám hříchy odpouštět a dávat dohromady co jsme zavinili, co jsme poničili v sobě, ve světě i ve druhých. Hřích totiž není věcí soukromou, pokaždé, když hřeším, narušuji dokonalý řád a to má celkové důsledky. Hřích je jako jed, který se vlévá do řeky a nakazí ostatní vody. Duch svatý nám tedy zjevuje současně poznání své bída a poznání Božího milosrdenství. Svátá Faustina Kowalská: „**Jedním okem hledím na svou ubohost a druhým na Boží milosrdenství.**“ To je vyvážený katolický pohled bez extrémů. Jeden extrém: hledět jen na svou bídu a hroutit se, propadat depresím. Druhý extrém: spoléhat na Boží milosrdenství a nevsímat si svých hříchů, nic se sebou nedělat. „Kdo hodně miluje, tomu se hodně odpouští,“ praví Pán. Láska přikrývá velké množství hříchů. Kdo z nás nikdy nepadl?

Odpustky: po odpuštění viny zbývají ještě časné tresty. (Jako když někomu rozbijí okno. Omluvím se mu, on mi odpustí, ale zbývá ještě zasklít ten okenní rám.) Aby ani tyto dluhy nebyly, nabízí Bůh člověku mimořádnou milost – plnomocné odpustky skrze církev. To znamená nejen odpuštění viny, ale i smytí časných hříchů. To je nesmírný, ničím nezasloužený Boží dar, dar úplného odpuštění. Jenom pýcha nám brání v přijetí těchto mimořádných milostí.

Uzdravení: Bůh nám odpuštěním hříchů nejenom UZDRAVUJE RÁNY – ale dává nám přitom současně SCHOPNOST NOVÉHO ŽIVOTA! Nesmíme tedy vnímat vyznávání hříchů jen jako něco nepříjemného.

Pokání: není rozhodně ztráta radosti ze života. Pokání má být současně radostné, vykonané v naději na odpuštění. **Pravá víra se pozná podle radosti a naděje.** Nebud' smutný a neboj se. Tak jako říká svatý Pavel: „Stále se modlete,“ to znamená modlit se i tehdy, když se necítím dobře, tak na jiném místě říká: „*Radujte se stále v Pánu, opakujte, radujte se!*“ (Fil 4:4) Radovat se máme tedy i tehdy, když děláme pokání svátostné i mimosvátostné. Satanova léčka je, aby člověk, který spáchal hřích, nevěřil v odpuštění. Nebo když už uvěřil v odpuštění, aby se z něho neradoval, ale naopak aby propadal malomyslností z toho, že se „nikdy nezlepší“, že je to všechno marné, že se hřích stejně vrátí, že on se nikdy nezmění... Základní působení satana na člověka: hříšníka utvrzovat ve hříchu, ve špatné cestě, a člověka, který uvěřil v Boha, trápit malomyslností, že on se nikdy k lepšímu nezmění. („Rozlišování duchů“ /podle sv. Ignáce/, Hans Buob) (Texty Písma svatého plné naděje: 1Sol5:9, Lk19:10, Jan3:17, Mt18:11)

EUCCHARISTIE

Důležitá je účast na lámání chleba, eucharistii, díkůvzdání. Bůh se nám nedává na zemi více než právě skrze tuto svátost oltářní proměněnou skrze ruce kněze. Bůh má zájem na spáse světa, ale také na spolupráci člověka s Bohem. Mohl nás klidně vyřadit s plánu spásy a spolupracovat třeba jen s anděly svatými, ale nebylo by nám to líto, kdyby nás vynechal?

Při přijímání Nejsvětější svátosti oltářní nejde především o naše pocity, ty jsou druhořadé, důležitá je skutečnost a naše víra. Pokud si nevytvoříš čas, abys mohl Lásku přijmout – ona se tě nedotkne, nevstoupí do tvého srdce, odejdeš nenaplněn. Přítomností na mši svaté nedosahujeme milostí automaticky, svátosti sice vždy působí na 100%, ale je také nutná dispozice příjemce, jeho připravenost. Svatý Pavel dokonce píše o lidech, kteří eucharistii přijímají, ale pro své nevyznané a proto neodpuštěné hříchy, „**jí a pijí sobě odsouzení**“, přistupují ke svátosti lásky svatokrátězně. Nutí Boha, aby se spojil s peklem v jejich srdci. Svátost přijímání: 1Kor 11:24-26, nehodné přijímání 1Kor 11:27-32.

Připravenost příjemce na svátost, je padacím mostem pro Pánův příchod a Jeho zvláštní nezasloužené milosti. Pán vždy touží vejít do našeho srdce, ale my často nechceme otevřít. „Klepu a kdo slyší můj hlas, k tomu vejdu.“ Udělat si čas pro naslouchání, ztišení...

ETAPY DUCHOVNÍHO RŮSTU

SEZNÁMENÍ SE S BOHEM

Konverze, nadšení, citové vzplanutí, euforie, emoce, velké plány, počáteční horlivost... Chyby a hříchy nejsou ještě plně odhaleny, začíná teprve otvírání srdce, ochota ke spolupráci s Bohem. Silné Boží doteky jsou nezaslouženou milostí, jsou vybavením na budoucí těžkou cestu. Je to střádání zásob na období bídy.

UVEDENÍ DO PRAVDY

Duch svatý nás začíná postupně uvádět do pravdy o Bohu, o sobě, o druhých, o světě i d'áblu. Pomalu začíná docházet k ostrému střetu dobra se zlem v našem srdci. Napětí se zvyšuje, jsme stále více nuceni zaujmout rozhodnutí, ke které straně budeme patřit. Objevují se smutky, vyčerpání, velké vnitřní boje a krize. Citové útěchy jsou v pozadí a nejsou časté, víra se stává silnější, nevychází jen z prožitků.

VYHNÁNÍ MOCI PEKLA ZE SRDCE

Hříchem jsme umožnili zlému, aby obsadil některá území v našem srdci. Nyní nastává v modlitbě ostrý střet mocností zla s působením Ducha svatého. Už neváháme, přejeme si, aby dobro zvítězilo, spolupracujeme a stáváme se na tomto válečném poli bojovníky. Získáváme první větší zkušenosti, dochází ke zraněním, ale i k prvním „samostatným“ vítězstvím. Procházíme pouští, bojem, smutky, vítězstvími, poznáváním své ubohosti a Boží moci. Odkláníme se od hříchu, vědomě proti němu bojujeme.

VYPRÁZDNĚNÍ SRDCE

Hříchy jsou vyznány, přerušili jsme s nimi vazby. Modly jsme opustili, vyhodili z chrámu. Sobectví ustoupilo před láskou k Bohu a bližnímu. První plody svobody. Srdce je vyprázdněno od špatných věcí a je připraveno na naplnění dobrými věcmi. Počátky duchovní zralosti, velkého vnitřního pokoje a radosti. Čisté svědomí. Upřímnost v modlitbě.

NAPLNĚNÍ DUCHEM SVATÝM

Chrám Ducha svatého se stává Jeho trvalým sídlem. Už nedochází k rozhodování, jestli trůn v našem srdci bude patřit modle nebo Bohu. Modla v srdci už dávno nemá místo. Rozhodování je snadné, vůle je očištěná a je silná. Zakořeněnost v dobrém, ctnostný život. Plnění Blahoslavenství. Svatý život. Mystické stavy. Vyváženost mezi modlitbou a aktivitou, samotou a společným životem, celková harmonie, čistota myšlení, slov i skutků.

POSLEDNÍ CÍL

Dosažení posledního cíle – nebeského království. Sláva, Hostina s Beránkem a Jeho vyvolenými. Společenství s Bohem, Pannou Marií, anděly a svatými. Nebeský Jeruzalém, pravý a konečný domov...

KRISTOVO VTĚLENÍ PRO NÁS

Naše citové prožitky musí ustoupit rozumu a víře. **V bídném rozpoložení NESMÍME zapomínat, že se Kristus vtělil právě kvůli naší bídě.** Z Lukášova evangelia se dozvídáme velkou skutečnost: „*Zdraví lékaře nepotřebují, potřebují ho nemocní. Nepřišel jsem povolat spravedlivé, ale hříšníky.*“ A na jiném místě píše: „*Kristus přišel zachránit co zahynulo.*“ A v Janově evangeliu máme zaznamenánu další velkou útěchu: „*Tak Bůh miloval svět, že poslal svého jednorozeného Syna na svět, aby svět zachránil.*“ Naladme své city na vlnu evangelia a bude nám lépe.

KRISTUS JE NÁŠ PÁN A SOUČASNĚ BRATR

Kristus, pravý Bůh, se stal pravým člověkem z lásky k člověku – a tím se v lidské přirozenosti stal našim bratrem. To je privilegium, které nemá v celém vesmíru obdoby. Svátý Augustin říká, že Krista máme nazývat Pánem a bratrem, ale nikdy ne jenom samotným bratrem. Samotným „Pane“, ho nazývat můžeme, ale ne pouze bratrem. Kristus je skutečný Pán světa a celého vesmíru, a to, že se kvůli nám stal člověkem, našim bratrem, nezmenšuje jeho velikost a na Božské slávě mu to neubírá. Svátý Pavel píše: „*Před ním se musí poklonit každé koleno na nebi i na zemi, a každý jazyk musí vyznat: Ježíš je Pán.*“ Dokonce musí pravdu vyznat i padlí andělé, kteří se postavili Bohu na odpor. Ti to udělají, ale nedobrovolně, spravedlnost a Kristova velikost, moc a sláva je k tomu donutí.

A s tímto vědomím máme ke Kristu přistupovat i v období, kdy se špatně cítíme, kdy nejsme v dobrém rozpoložení. Máme vnímat, že Jeho moc a sláva není závislá na tom, jak se zrovna cítíme. To Boží lásku neuměňuje, ta je neproměnlivá, to není počasí. Spojme svou bídu a s Jeho bídou na kříži a v hrobě – potom se Jeho Vzkříšení, moc a sláva bude vztahovat i na nás. Vytrváme-li s Ním v Jeho „bídě“, budeme s Ním i kralovat. Kristus trpěl na kříži za nás, pro naši spásu a slávu. **Kříž nepředstavuje jenom bídu, ale i slávu Boží,** i když se zřetelně projevila až ze soboty na neděli při Kristově Vzkříšení z mrtvých, kdy Peklo a Smrt dostali zásadní úder.

Pod Kristovým křížem nejen začínáme trpět, půjdeme s Ním ještě dál, až k Jeho hrobu, tam pochováme starého člověka a tam se dočkáme slavného vzkříšení, zrodu nového člověka. Pamatujme, že s utrpením je spojena i sláva, že k pokání patří i vítězství. Pokání z lásky k Bohu, je zasnoubeno se slávou Boží. Kdo uteče od utrpení, uteče i od slávy.

Duchovní růst má více etap

Duchovní růst má více etap. Neznamená to, že když se nám dotekem Ducha svatého pootevřelo srdce, že už jsme zcela jiní. Dotek Ducha svatého byl, ale **PROMĚNA** se ještě neuskutečnila. Začal teprve **DELSÍ PROCES.** Znamená to, že už jsme ochotni si nechat poradit, mluvit do života, plánovat budoucnost s Bohem a s Ním vyřešit i svou minulost. Jsme ochotni Bohu nabídnout svou osobu k léčbě. A to se skládá z několika kroků:

- **být ochoten se nechat léčit, i za cenu bolesti**
- **začít léčbu konkrétním krokem**
- **neutíkat z ordinace, když léčba začne**

Samozřejmě, že tyto kroky vyžadují odvahu a upřímnost. Za to je třeba prosit Ducha svatého, který je Dárce síly. Nestačí jenom začít. Každé dobré povolání se skládá z vyvolení a vytrvání. Prosme Ducha svatého, aby nám dal odvahu a sílu neutéct z Jeho ordinace.

BŮH SE SMÍŘIL NAPŘED S NÁMI

Nemějme na paměti jen to, že nás Bůh spravedlivě trestá za naše hříchy, ale dejme do popředí v našich meditacích skutečnost, že se **Bůh smířil s námi jako první!** A to je hlavní a zásadní rozdíl mezi křesťanským náboženstvím a ostatními náboženstvími: že **samotný Bůh vzal naše hříchy na sebe, že pravý Bůh se stal pravým člověkem a dal se za nás ukřižovat, abychom mohli být spaseni.** Nedejme se mýlit takzvanými „moderními názory“, že různá náboženství se od sebe takřka neliší, že mezi nimi jsou jen malé rozdíly. V něčem jsou si podobná, třeba ve stavbě chrámů, klášterů, v nošení posvátných rouch... Chrámy, svíce, roucha... to nejsou podstatné věci. Podstatné je, skrze koho jsme spaseni. Jakmile se v dialogu s jinými náboženstvími dostaneme na otázku víry v Ježíše Krista, stanou proti sobě naprosto **ODLIŠNÉ** a **NESLUČITELNÉ** názory.

KŘESŤANSTVÍ A JINÁ NÁBOŽENSTVÍ

Lidé ve všech náboženstvích cítili své provinění, svůj hřích. A proto přinášeli svému Bohu oběti na usmířenou. Obětovali prvotiny z úrody, prolévali zvířecí krav nebo zvířata pálili. Féničané dokonce házeli malé děti do moře, aby usmířili rozhněvaného Boha.

V křesťanském náboženství je tomu jinak. Nejdříve přišel „Bůh posloužit člověku“ v Ježíši Kristu. Neříká sám Kristus: **„Nepřišel jsem, abych si nechal sloužit, ale abych sloužil“?** To je od věků neslýchaná věc. Bůh se nejenom tak ponížil, že vzal na sebe lidské tělo, ale ještě slouží člověku! Bůh slouží člověku!

BŮH SE USMÍŘIL S NÁMI SKRZE KRISTA

Všechna jiná náboženství se snaží o smír s Bohem. V našem je tomu zcela jinak. Nás Bůh předešel. Jednáním Ježíše Krista poprosil o smír nejdříve nás. Zdá se to přehnané? Podívejme se, co píše svatý Pavel ve druhém listě Korintským:

*„Když se někdo stal křesťanem, je to nové stvoření.
To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno pochází od Boha;
ON NÁS SMÍŘIL SE SEBOU SKRZE KRISTA
a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření.
**VŽDYŤ BŮH PRO KRISTOVY ZÁSLUHY
SMÍŘIL SVĚT SE SEBOU,**
lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření...
Kristovým jménem vyzýváme: Smířte se s Bohem!“ (2 Kor 5:17-20)*

Tak co, kdo s tím usmířením začal? Člověk nebo Bůh? **Největším paradoxem v dějinách spásy je fakt, že člověk urazil Boha – a Bůh začal s usmířením jako první.** A toto je nutné mít v modlitbě na paměti. Až ti bude zle, až se budeš cítit vyprahlý v modlitbě, polož si před sebe kříž s naším ukřižovaným Pánem, a jen se na něho dívej. Potom v srdci možná uslyšíš dotaz: „*Je mé utrpení velké jako tvé?*“

Ale neprožívej jenom utrpení. Všiměj si i jiných míst a slov z Ježíšova života. Cožpak v Písmu nejsou útechy jako v Janově evangeliu? **„Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby skrze něho byl svět spasen.“** (Jan 3:16-17)

OPRAVA ŠPATNÉHO OBRAZU O BOHU

Lidé odpradáva hledají Boha. **Deisté** ho hledají na nebi. Myslí si, že Bůh vše stvořil, ale nařídil stvoření jako nějakého budíka a dál se o něj už nestará. Nebo že Bůh je nějaká neosobní veličina, energie. **Panteisté** hledají Boha zase na zemi, ale chápou ho jako totožného s přírodou. **Křesťané** mají jiný pohled na Boha, pohled zjevené pravdy. Ale i v našem pohledu mohou být lživé, falešné a zkreslené pravdy o Bohu. **Antropomorfní představy o Bohu** nacházíme ve Starém zákoně. Bůh se ve Starém zákoně představuje člověku jinak než v Novém zákoně. Ale není to tím, že by se Bůh měnil. Je to tím, že se člověk vyvíjí a v poznání roste. Bůh se k němu sklání a komunikuje s ním na jeho stupni vývoje. A tak jsou ve Starém zákoně pasáže, v kterých jsou vlastnosti Boha podobné lidským. Bůh se rozhněval, poslal na svůj lid nepřátelé, nebo se usmířil a dal Izraeli nad nepřáteli zvítězit... Všechny lidské události jsou popisovány tak, jako kdyby je řídil samotný Hospodin. Situace jsou popsány tak, aby je byl schopen pochopit tehdejší člověk na svém stupni náboženského duchovního vývoje.

Pamatujme na to, že je mnoho různorodých a zcela odlišných představ o Bohu, ale jsou to představy lidské. **JAKÝ JE BŮH VE SKUTEČNOSTI, TO NÁM ZJEVUJE JEŽÍŠ KRISTUS.** Odlišujeme od sebe lidské představy o Bohu, od zjevené pravdy.

**Někdy ani nemáme chuť se přiblížit Bohu utvořenému z našich falešných představ.
Ale neboj se! Neboť takový Bůh neexistuje!**

PŘEDSTAVA O BOHU Z EVANGELIA

Podívejme se na jednu z mnoha radostných událostí z evangelia. Co se stalo třetí den po ukřižování Ježíše Krista? Co se o tom z Písma svatého dozvídáme? Evangelista Matouš popisuje cestu Marie Magdalské a Marie Jakobovi, jak jdou k Ježíšovu hrobu, kde se jim zjeví dva andělé a oznámí jim vzkříšení Krista. Potom ženy jdou za apoštoly a cestou potkají samotného zmrtvýchvstalého Krista. Ale co se kromě těchto událostí ještě stalo? To popisuje krásným způsobem evangelista Lukáš.

„Ještě ten den se ubírali dva z nich do vesnice zvané Emauzy, která je od Jeruzaléma vzdálená šedesát honů (asi 11km). Hovořili spolu o všem co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, **přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim.** Ale jakoby jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: **„O čem to spolu rozmlouváte?“** Zastavili se celí smutní. Jeden z nich, jmenoval se Kleofáš, mu odpověděl: **„Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“** Zeptal se jich: **„A co se stalo?“** Odpověděli mu: **„Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.**

Ale on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel vytrpět Mesiáš, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, **a on dělal, jako by chtěl jít dál.** Ale oni na něho naléhali: **„Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se nachýlí.“** **Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim.** V tom se jim otevřely oči a poznali ho. **On jim však zmizel.** Tu si mezi sebou řekli: **„Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“** Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy.“ Lk 24:13-33

Evangelistovo vyprávění o cestě do Emauz není jen příběhem dvou učedníků, kteří se smutně vydali na cestu od Jeruzaléma; to je příběh každého z nás, v kterém se musíme najít. Cesta do Emauz je cesta našich nepravých tužeb.

Učedníci šli jinam než měli. Ostatní byli v Jeruzalémě, tito dva šli jinam. A co se stalo? **Ježíš se vedle nich objevil.** Co by se stalo, kdyby se vedle nich neobjevil? Pokračovali by v cestě špatným směrem. My také často směřujeme kam nemáme a Kristus se někdy skrze životní události „objevuje vedle nás.“ O opravení cesty těch dvou se postaral sám Ježíš. I nám opravuje směr cesty. Dokud budeme mít falešnou představu o Bohu, těžko budeme chodit po Božích cestách. Učedníci vlastně z pravé cesty odbočili, oni byli na útěku.

Ježíš je ale iniciátorem podruhé: „**O čem to spolu rozmlouváte?**“ Bůh je vždy první, kdo osloví. Nenechme se mýlit, že v modlitbě jsme začali my první. To se nás nejdříve dotknul v srdci Duch svatý a roznítil v nás touhu po modlitbě.

Kleofáš promluvil: „Ty jsi asi jediný... kdo neví...“ A Ježíš dělá, že neví. Jak humorné. „A copak se stalo?“ Pravý Bůh a pravý člověk shovívavě poslouchá nářky člověka. Vždyť Kristus věděl, co se stalo, vždyť On sám visel na kříži a vstal z mrtvých vlastní silou. My také v modlitbě vykládáme Pánu, co se stalo, co On vlastně ví – ale nechá nás mluvit, nebo nás k mluvení sám vybízí: „Co se vlastně stalo? Co se tobě vlastně stalo? Co ti je? Co je s tebou? Co tě trápí, sužuje? Pověz mi to – i když to vím. Ale já stojím o rozhovor s tebou.“

To, že se Kristus připojil k učedníkům na útěku, nebylo rozhodně z důvodů, že by byli dokonalí, ideální. On se vedle nich objevil, protože šli špatným směrem. Jemu záleželo na tom, aby se obrátili. Kristu záleží na každém z nás, abychom směřovali kam máme. Vykročili jsme z různých stran, ale cíl máme společný, Nebeský Jeruzalém.

„**Ženy říkaly, že viděly anděly ... a někteří z nás viděli, že..**“ (Jan a Petr u prázdného hrobu.) Je zajímavé, že tito dva učedníci na to vůbec nereagují a jdou do jiné vesnice. Co je úžasnějšího, než Zmrtvýchvstání? Nejen pro učedníky, ale i pro nás. A ty sám, kam kráčíš? Hlavně v neděli, kdy je oslava Zmrtvýchvstání? Co je pro tebe přednějšího? Co tě láká více? Televize? Zábava? Sport? Společnost? Kam ten den kráčíš? Nebo máš chuť kráčet?... Co je tvou vesnicí vzdálenou od Jeruzaléma? „*Quo vadis, carissime,*“ ptá se tě Pán každý den.

Ježíš se za nimi vydal, jakoby neměl po zmrtvýchvstání nic důležitějšího na práci... Všimni si této důležité Boží vlastnosti. Když se modlíš, Bůh ti naslouchá, jako by neměl nic důležitějšího na práci. „Odloží řízení vesmíru“ a věnuje ti svou přízeň, poslouchá tvůj hlas. *Uvědomuješ si to vůbec?*

Ale on dělal, jako by chtěl jít dál. To je další krásná Boží vlastnost. Bůh se s prominutím „nevnučuje“, je „ostýchavý“. Bůh čeká na pozvání člověka. Kde je vnučování své vůle násilím, tam není láska. To musíme mít na paměti i vztahu k druhým, ve výchově. Vést k dobru to ano, ale neznásilňovat člověka.

„**Připozdívá se, zůstaň s námi.**“ Toto je rozhodující moment pro člověka. Zde začne jednat Bůh nesrovnatelně jinak než předtím. Na pozvání se ujme slova nebo celé záležitosti a posune ji jiným, správným směrem. Nezapomínej na to v modlitbě.

Vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Při mši svaté, při lámání chleba prosme Ježíše Krista, abychom procitli, aby se otevřelo naše srdce i oči, abychom pocítili Kristovu Přítomnost v eucharistii. A přistupujme k ní očistěni od hříchů, ať si nejen nezatemňujeme zrak, ale ať si také nejíme a nepijeme odsouzení.

„**Což nám nehořelo srdce?**“ Kde by nám mělo snadněji vzplanout než při a po svatém přijímání? Choďme často a rádi pro svátost oltářní, ať opravdu hoří naše srdce. Ježíš se dával poznat těm, kteří nekonali vůli Boží, kteří šli směrem vlastních představ. On jim dal nenásilně poznat pravdu, až jim z toho vzplanulo srdce a ještě je posilnil na správnou cestu. Od této chvíle měli sílu vykročit do Jeruzaléma. A zde je přesně zachyceno Boží působení na nás, na tebe. Oni, po setkání s Kristem, okamžitě mění svou cestu. Jak jsi na tom ty? Víš, kam jdeš?

OBRÁCENÍ UČEDNÍKŮ NASTALO AŽ PO OPRAVĚ BOŽÍHO OBRAZU

Tato učednická otočka mohla nastat až po změně obrazu Božího. Do té doby o Bohu neměli tu správnou představu, v jejich srdcích byla představa Boha, která je zklamala, proto odcházeli z Jeruzaléma. Přesto, že slyšely svědectví od žen i Petra a Jana. *Natolik naše představy o Bohu ovlivňují naše jednání. A to je velmi závažná věc.*

a vrátili se do Jeruzaléma. Vrátili se, ale tím to rozhodně neskončilo! Ježíš Kristus se nevydal za dvěma učedníky jen proto, aby se vrátili z vesnice do města. Co na ně v Jeruzalémě čekalo? Lepší obchody? To rozhodně ne. Na dva učedníky čekalo setkání s Kristovou církví. A v této církvi na ně čekaly další milosti, kterých by se v Emauzích nedočkali. Především šlo o Letnice, vylití Ducha svatého. Představte si lítost těch dvou učedníků, kdyby se o tom dozvěděli třeba z dopisu... A sebe bychom neměli litovat? Nezůstávejme v „Emauzích“ jen kvůli tomu, že se nám zdá,, že je tam bude větší klid, to nebude Kristův pokoj, to bude léčka.

Pamatuj, že duchovně porosteš podle toho, jak se budeš modlit, jak budeš rozjímat nad Písmem svatým, jak často budeš přistupovat ke svátostem... a vůbec, jakou si uděláš představu o Bohu. To máš v moci. To není požadavek, který by byl od tebe příliš vzdálen nebo byl vysoko na nebi, že bys ho nemohl dosáhnout. Máš ho ve své moci. **Bůh ti hodně pomůže, ale chtít za tebe nemůže.**

(Snad přečíst: Zjevení Janovo: 21:1-4; 9-14.)

DEO GRATIAS !!!

